

VASARNAP

SZABADSÁG MAGAZINE SECTION

HUSVET!

gary
 5 81
 IRO.
 SELŐI
 A:
 ssau st.
 4884.
 t. Hetes-
 ktor New
 nyi János.
 városban
 ., a 22-ik
 kville Adv.
 A:
 ant & Dia-
 szemben.
 Anco.
 Kollat.
 4th Ave.
 ndrás, 219
 Zamba
 Str. So.
 6207. 316
 St., Dr.
 lázel D.
 on, Day
 sferry, G.
 innati, G.
 san: Bar
 Columbus
 Parsons
 sef. 1211
 törnyékén
 ewark és
 t. Clair
 gen oad-
 rnia te-
 ános,
 taly ve-
 A:
 onban:
 Warren
 a: Sha-
 látván.
 - New
 alánesty
 rtonak:
 Alliance.
 ODA:
 atására
 állam-
 kéve. -
 an: Ba-
 Cona.
 NIA
 ia, Box
 lamos.
 ODA:
 w Jer-
 ebting.
 377 -
 00, 923
 ódot
 egy
 ne-
 ban
 rom
 so-
 5.50.
 aszt-
 hat
 bo-
 ogy
 ket.
 Y.
 p.

Feltámadást ünneplünk!

Elmélkedések Husvét ünnepére.

KRISZTUS feltámadt halottai-
ból, a szeretet felébredt szomorú
álmából, haleluja! Vajjon csakugyan a szeretet felébredt halottai-
ból? Oh, ha ez így lenne, ha a husvét nemcsak jelképe, hanem a valóban megvalósított ígéje lenne a szeretetnek! Ebben az esetben nem kellene attól tartani, hogy újabb háborúk fenyegetik az emberiséget és hogy a hatalmon levők még mindig nem elégedtek meg a zsákmánnyal, mert többet és többet akarnak. Ha a szeretet diadalra jutott volna, akkor nem volna szükség konferenciákra, más államok közbenjárására, akkor az újságok egy része nem hirdetne gyűlöletet és az emberek nem ülnének fel az ilyen jelszavaknak.

MÉGIS: gyönyörű szimbólum a husvétünnep. Arra emlékezteti az embereket, hogy érdemes hinni, hogy el kell felejteni a piszkot, hisz a nap is felkel és hogy érdemes álmokat hajszolni, amelyek méltók az emberi lélek nemességéhez, az emberi lélek méltóságához. Tavasszal van husvét,

amikor a fák életre kelnek, a virágok kezdenek mosolyogni s mintha a természetben minden a barátságosságra, a kedvességre emlékeztetne. Hogy is ne lehetne hinni akkor, amikor minden a hitre, minden az új életre emlékeztet. Hogy is ne lehetne hinni, amikor a mogorvaság letakarodik a természet arcáról s helyét a báj és kedvesség foglalja el.

DE mikor jön el az igazi husvét? Mikor zenghetünk majd dicséretet az olyan feltámadásnak, amelyben minden lélek ráismert önmaga nemes és fontos jelentőségére? Mikor irhatunk majd cikket arról, hogy ujjongani kell, ami ugyancsak a feltámadás gondolatának kísérő mozzanata, ujjongani kell, mert a gonoszság meghalt az emberi lélekben és felébredt a jószág. Hamupipőke hosszú álmát aludta és végre felébredt! Mikor lehet majd az efajta feltámadásról megemlékezni? Mikor nézhetnek egymás szemébe az emberek, hogy pirulás nélkül azt mondhatják: feltámadt az emberiség, mert

nem bántunk senkit, különbek lettünk, mert a mocskot kikapartuk testünkől-lelkünkől. — Mikor mondhatják mindezt az emberek?

DE ne keseredjünk el, hisz a nap csakugyan süt, a tavasz csakugyan benn kering a levegőben és Krisztus feltámadása valóban ok arra, hogy örvendezzünk. Meny nyire szép emlék az, hogy Krisztus szenvedett az emberiségért s aztán felszállt a mennyekbe. Minden ember felszállhat a mennyekbe, ha tiszta, friss utat biztosít a lelke nemes és becsületes ösztöneinek. Minden ember predesztinálva van arra, hogy nemes és fenséges emlékekkel gazdagítsa életét, csak rajta mulik, hogy mit csinál életével. Gondoljunk mindannyian azokra a szenvedésekre, amelyeken Jézus Krisztus keresztülment az emberiség megváltása érdekében s akkor a saját szenvedéseink enyhékné, kicsinyekné fognak látszani. Nézzünk bele a saját lelkünkbe, hogy jómagunk is feltámadhassunk!

Husvétünnepi poézis

OLY JÓL esik a visszaemlékezés. Visszaemlékezés arra, hogy volt husvét valaha!

Oly jól esik visszagondolni arra az időre, amikor még fiatal volt a lelkünk, amikor még nem volt üres frázis az egész világot átölelő egyetemes nagy szeretet! Amikor még nem vénhedett meg cinikussá velünk együtt az egész világ!

Mert volt husvét valaha édes gyermekeim! Volt! Akár hisztek, akár nem!

VOLT husvét, amikor nemcsak a természet ülte meg zöld köntösében a feltámadást, hanem megültük mi is a sziveinkkel, a magunk nagy szeretetével!

Mert volt idő kedves gyermekeim, amikor nem csak külső disze, hanem tartalma is volt a husvétünnepnek. Volt idő, még talán nem is olyan régen, amikor örülni tudtunk az ártatlan örömkön, amikor élvezni tudtuk azt a naiv poézist, amely a naiv husvétünnep szokásából felénk kiáradt.

AZ VOLT ám a szép idő fiaim! Vajjon visszajön-e valaha?

Amikor még együtt öntöztünk az öntöködőkkel. Amikor még megtelt a kabátunk eleje leánykezek által ráaggatott ibolyával, tulipánnal, amikor nagy

büszkén vittük haza a piros tojást, amelyet a szorgalmas mamák már napokkal azelőtt festettek tulipirosra jófajta börszönnnyel.

AMIKOR még élénk fantáziánk hetekkel husvét előtt élénkbe festette azt a gyönyörűséget, amelyet a dagadó husvétünnepi fánk fog

nyújtani, nem feledkezve meg a husvétünnepi sonkáról sem, amely képen elpácolva és elkészítve már hetekkel azelőtt ott lógott szakértő megfűstölés végett a kéményben a tűzhely felett.

Hejh szép idők voltak azok fiúk! Immár talán nagymamák azok a lányok, akiket vidám paraszti legények irgalmatlanul nyakonöntöttek a gémes kútnál. Immár talán nagymamák azok a leányok, azok a városi leányok, akiket végiglocoltunk szagos rózsavízzel husvét hajnalán.

OLY JÓL esik a visszaemlékezés! Hiszen volt husvétünnep, igazi husvétünnep valaha!

A szeretetünk esetleg csendes folyam volt, nem pedig hatalmas ocean, de a gyűlöletünk sem volt izzó gyeheña. Csak emberek voltunk. Élő, igazi emberek!

És a husvétünnepi kirándulások! A husvétünnepi labdázások az alig kikelt füves földön a fakadó rügyekkel telített fák között!

Milyen jól esett a tréfa. Milyen édes volt a dévaj kacagás!

EGY kissé több husvétünnepi poézis, — az hibázik gyermekeim! A feltámadásnak, a rügyfakadásnak, az életnek szelid poézisa.

Vajha megadná nektek is a sors azokat az édes örömöket, amelyeket mi élveztünk végig, az örökké fiatalok!

Az örök rendez-vous

A Szabadság húsvéti melléklete számára írta: PALOS FRIGYES

Történet az emberről, aki mindig arra várt, hogy egyszer találkozni fog valakivel.

AKKOR LATTAM meg őt először, amikor első ízben hiába vártam Évát. Ott álltunk a Euclid és az East kilenc sarkán a szeptemberi estén, ő is másra várt, én is s amikor hosszas és hasztalan várakozás után elmentem és ő még ott maradt a kiábrándulás keserűsége mellett valami fájdalmat éreztem, mintha bucsuzás nélkül hagytam volna ott valakit, akit szeretek. Ahogy hazafelé tartottam, egyre magam előtt láttam kopottas, kissé fénylő fekete ruháját, kis vézna alakját, feltűnően sapadt, becses arcát, amelyben felénk, szinte könnyesen remegett és esillegott nagy, barna, szelid szeme.

Másnap délelőtt felhívtam Évát. Valami kifogást rebegett a telefonba s este hat órára megint rendez-vous-ot adtam. Elmentem. Éva megint nem jött el, de ő ott volt a sarkon fekete ruhájában. Ezúttal fátyolt viselt s kezében esernyőt tartott, noha napok óta nem esett az eső s az égen csillagok ragyogtak. Lefelé mentem a Euclidon.

Ahonnán Éva jönni szokott s azután ismét visszatértem egy darabon. Egy ideig így fel s alá járkáltam. Nem tudtam elmenni. Éva szépségét még sohasem láttam annyira ingelőknek, annyira kihívónak, mint akkor képzeletemben. — Végre egészen fáradtan visszavánszorogtam a sarokra. Ő még ott állott s ahogy megpillantott, észrevettem, hogy kissé zavartan elfordítja a fejét.

Két napig nem hívtam fel Évát. Elhatároztam, — hogy várok, amíg ő fog érdeklődni utánam. Két nap után megtörttem és felhívtam újra. Fenyegetőztem és szerelmes szavakat, gunyos megjegyzéseket mondtam és könyörgöttem. Éva mentegélődött, esküdzött és nevetett, végül is rendez-vous-ot adott este hat órára. Ott voltam a sarkon pontos időben. Éva még nem érkezett meg s a fekete ruhás nő sem láttam. Később megérkezett az eső s beálltam a szivarüzlet egyik ablakmélyédeibe. Vagy fél óráig állhattam így, amikor a tulsó sarkon megpillantottam a fekete ruhás nő kis vézna alakját. — Erősen sietett, mintha elésett volna. Esernyőjét a feje fölé tartotta. Kipirult arcán nem volt fátyol s tisztán láttam nagy, barna szemének könnyes, bágyadt csillogását. Megállt a sarkon, láttam, hogy észrevett s idegesen, apró darabon ide-oda tipogott. Csak most tűnt fel nekem, hogy mennyire finom a bokája és nemessen nyulánk a lába s hogy az esőben is fekete lakcipőt visel. Erősen figyeltem s közben Évára gondoltam. Ferdén szembe a tulsó sarkon felhőkarcoló alapját ásták. Szüntelenül zúgtak a esakányok és a kalapácsok ütemes, egymásutánban csaptak le valami nagy fémcsellenállásra. A csigák dombokba húzták fel a földet. Nézetem s lassan úgy éreztem, mintha hatalmas sirt ásnának ottan a városnak, az egész világnak. Valami egyszerre kinos erővel megfogta a torkomat, az egész keserű nedveséget éreztem a számban. Valami fájdalmas hur feszült meg a mellemben, egyre feszült s azután hirtelen elszakadt. Felszabadulást éreztem s ahogy valami hangos dörjével lezuhant ott túl a gépek között, egészen magamhoz tértem. Az eső már eláult s a fekete ruhás nő csak ott esernyőjével láthatatlan alakokat rajzolt a vizes aszfaltra. Most forró részgyét szállt fel bennem. Éreztem, hogy megaláztak mind a kettőnket s hogy megaláztatásunkban mélyen, egészen összetartozunk. Szerettem volna odamenni hozzá s mondani valami vigasztaló szót s oda tudtam volna adni minden elmúlt és eljövendő örömet, csak hogy megmosolyogtassam örökké könnyes szemét. De a családás bátortalanán tett, nem mertem közeledni hozzá. Néhány percig még figyeltem s azután elmentem. De ahogy átértem a tulsó oldalra, nem tudtam megállni, hogy vissza ne forduljak s akkor láttam, hogy ő is utánam nézett.

A következő napon csak néha-néha jutott eszembe Éva, de annál többet gondoltam arra a nagy, barna, szelid, könnyes, két szemre, amely hívott és vonzott maga felé. A fekete ruha, az esernyő, a kis, vézna alak, a sapadt, becses arc érdekelték és izgattak. Vajjon kire várnak és meddig?

Tovább is minden este lementem oda a sarokra s őt ott láttam mindig. Lassankint ismertem már minden mozdulatát és rebbetését. Ahogy megpillantottuk egymást, hirtelen elkaptuk a fejünket. De később észrevettem, hogy ő is erősen figyel engem.

Mit tarthat felőlem, — kérdeztem egyszer s annyira elszégyeltem magam, hogy korán hazamentem s elhatároztam, hogy azt a sarkot örökre el fogom kerülni. De nem bírtam magammal. Egész nap a türelmem, a szelidség, vagy a jószág angyalának neveztem őt s rájöttem arra, hogy sapadt és becses arcában valami nemes, komoly szépség titka rejződik. Éreztem, hogy forrón szeretem ezt az arcot, hogy mindig a közelében kell maradnom s megfogadtam, hogy minden áron megismerkedem a fekete ruhás ismeretlennel. Megfogadtam, hogy ki tudom, hol lakik s nem megyek el, akármilyen késő is legyen, amíg ő nem indul el hazafelé. Követni fogom, odamegyek hozzá és bemutatkozom.

Ilyen tervekkel mentem le este a Euclidra. Ő már ott állt. Az idő kezdett hidegre fordulni, rajtam már átmeneti felöltő volt, de ő még mindig azt a vékony, kopottas, kissé fénylő fekete ruhát hordta s most szürke harisnyát viselt hozzá, ami még karcsubbá tette lábát és bokáját. Féltem, hogy megfázik s amikor erősebben fújt a szél, kitárt kabátommal kis távolságban megálltam előtte. Később egy jobbrátom jött arra. Kezet fogtunk.

— Szervusz! —
Hogy vagy? Váras valakire? — kérdezte.

— Nem — feleltem egészen zavartan.

Karofogott: — Akkor gyere, menjünk valahová, ugyanis rég beszéltem veled.

Karomat kivontam a karjából: — Nem mehetek, — dadogtam. Rámzett áthatóan s ajkába harapott.

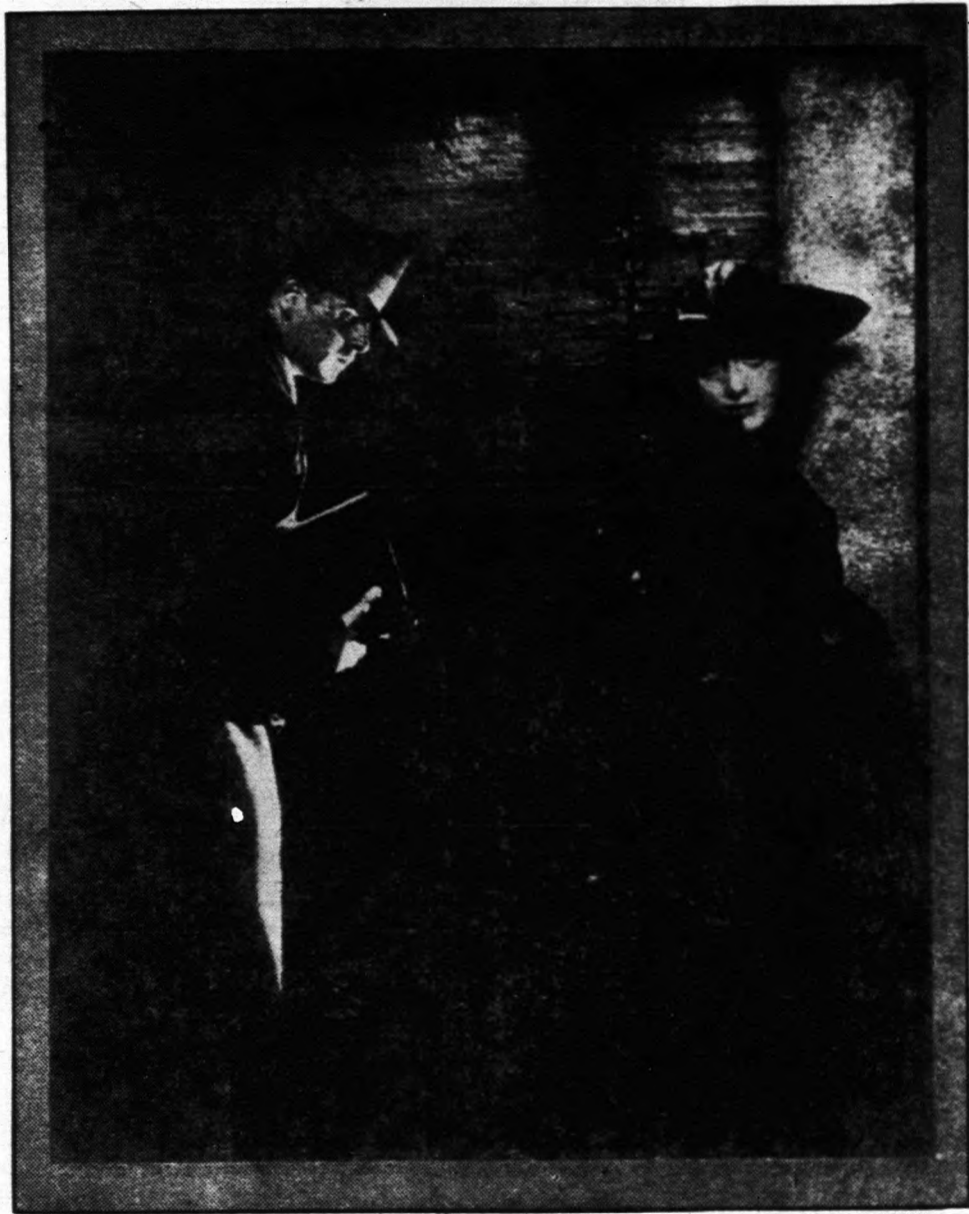
— Hát miért nem? — Ha tényleg nem váras senkire? Mit állsz itt ebben a szélben, ezen a sarkon...?

Elfordítottam a fejem: — Nem, de mégis...

— Te megboldultál, — kiáltotta a barátom, úgy, hogy az arra járók felénk fordultak s bucsuzás nélkül tovább ment. En hátrapillantottam s akkor láttam, hogy két nagy, barna, könnyesen csillogó szem címosolyodik. A boldogság boldogság, — gondoltam s két könnyesepp szökött a szemembe. A szél egyre erősebbé és metszőbbé vált, de az én könnyes szemű ismeretlenem kitartott. Kis, felhajtott nemezkalapját félrefejta a szél s barna haja álltan kicsuszott alóla. Ugy álltunk ott, mind a ketten, mintha valami kincset őriztünk volna, mi, mások szerencsésének és boldogságának hű katonái. Kilenc óra lehetett, amikor ő még egyszer elnézett fel a Playhouse Square felé s azután megindult a Euclidon a Public Square irányában. Utána akartam indulni, de nem tudtam. Félelem fogott el s lemondó fájdalommal néztem, mint tünik el kis, vézna alakja a felhőkarcoló alát.

Másnap megint a szokott időben lementem a sarokra. Ő még nem volt ott. Vártam és nagy türelmetlenség és nyugtalanság fogott el. Eleinte elnéztem, hogy a tulsó sarkon mint emelkedett fel a felhőkarcoló vasgerendáit, mint egy óriás csontvázat. Később már ez sem szórakoztató. Fel s alá járkáltam és gondolkozni próbáltam azon, hogy hány sarkon, hány nőre vártam már életemben. De ez a gondolat most valahogy szentségtörésnek tűnt fel előttem. Telt az idő, a Euclidon már erősen megtrikult a forgalom. Kétségbeestem s az ajkamat véresre harapdáltam, hogy hogyan lehettem oly örült, hogy tegnap este egy szó nélkül elengedtem.

Végre jött, szinte futott s ahogy a sarokra ért és megállott, (Folytatás a 14-ik oldalon.)

amely hívott és vonzott maga felé. A fekete ruha, az esernyő, a kis, vézna alak, a sapadt, becses arc érdekelték és izgattak. Vajjon kire várnak és meddig?

Tovább is minden este lementem oda a sarokra s őt ott láttam mindig. Lassankint ismertem már minden mozdulatát és rebbetését. Ahogy megpillantottuk egymást, hirtelen elkaptuk a fejünket. De később észrevettem, hogy ő is erősen figyel engem.

Mit tarthat felőlem, — kérdeztem egyszer s annyira elszégyeltem magam, hogy korán hazamentem s elhatároztam, hogy azt a sarkot örökre el fogom kerülni. De nem bírtam magammal. Egész nap a türelmem, a szelidség, vagy a jószág angyalának neveztem őt s rájöttem arra, hogy sapadt és becses arcában valami nemes, komoly szépség titka rejződik. Éreztem, hogy forrón szeretem ezt az arcot, hogy mindig a közelében kell maradnom s megfogadtam, hogy minden áron megismerkedem a fekete ruhás ismeretlennel. Megfogadtam, hogy ki tudom, hol lakik s nem megyek el, akármilyen késő is legyen, amíg ő nem indul el hazafelé. Követni fogom, odamegyek hozzá és bemutatkozom.

Ilyen tervekkel mentem le este a Euclidra. Ő már ott állt. Az idő kezdett hidegre fordulni, rajtam már átmeneti felöltő volt, de ő még mindig azt a vékony, kopottas, kissé fénylő fekete ruhát hordta s most szürke harisnyát viselt hozzá, ami még karcsubbá tette lábát és bokáját. Féltem, hogy megfázik s amikor erősebben fújt a szél, kitárt kabátommal kis távolságban megálltam előtte. Később egy jobbrátom jött arra. Kezet fogtunk.

— Szervusz! —
Hogy vagy? Váras valakire? — kérdezte.

— Nem — feleltem egészen zavartan.

Karofogott: — Akkor gyere, menjünk valahová, ugyanis rég beszéltem veled.

Karomat kivontam a karjából: — Nem mehetek, — dadogtam. Rámzett áthatóan s ajkába harapott.

— Hát miért nem? — Ha tényleg nem váras senkire? Mit állsz itt ebben a szélben, ezen a sarkon...?

Elfordítottam a fejem: — Nem, de mégis...

— Te megboldultál, — kiáltotta a barátom, úgy, hogy az arra járók felénk fordultak s bucsuzás nélkül tovább ment. En hátrapillantottam s akkor láttam, hogy két nagy, barna, könnyesen csillogó szem címosolyodik. A boldogság boldogság, — gondoltam s két könnyesepp szökött a szemembe. A szél egyre erősebbé és metszőbbé vált, de az én könnyes szemű ismeretlenem kitartott. Kis, felhajtott nemezkalapját félrefejta a szél s barna haja álltan kicsuszott alóla. Ugy álltunk ott, mind a ketten, mintha valami kincset őriztünk volna, mi, mások szerencsésének és boldogságának hű katonái. Kilenc óra lehetett, amikor ő még egyszer elnézett fel a Playhouse Square felé s azután megindult a Euclidon a Public Square irányában. Utána akartam indulni, de nem tudtam. Félelem fogott el s lemondó fájdalommal néztem, mint tünik el kis, vézna alakja a felhőkarcoló alát.

Másnap megint a szokott időben lementem a sarokra. Ő még nem volt ott. Vártam és nagy türelmetlenség és nyugtalanság fogott el. Eleinte elnéztem, hogy a tulsó sarkon mint emelkedett fel a felhőkarcoló vasgerendáit, mint egy óriás csontvázat. Később már ez sem szórakoztató. Fel s alá járkáltam és gondolkozni próbáltam azon, hogy hány sarkon, hány nőre vártam már életemben. De ez a gondolat most valahogy szentségtörésnek tűnt fel előttem. Telt az idő, a Euclidon már erősen megtrikult a forgalom. Kétségbeestem s az ajkamat véresre harapdáltam, hogy hogyan lehettem oly örült, hogy tegnap este egy szó nélkül elengedtem.

Végre jött, szinte futott s ahogy a sarokra ért és megállott, (Folytatás a 14-ik oldalon.)

amely hívott és vonzott maga felé. A fekete ruha, az esernyő, a kis, vézna alak, a sapadt, becses arc érdekelték és izgattak. Vajjon kire várnak és meddig?

Tovább is minden este lementem oda a sarokra s őt ott láttam mindig. Lassankint ismertem már minden mozdulatát és rebbetését. Ahogy megpillantottuk egymást, hirtelen elkaptuk a fejünket. De később észrevettem, hogy ő is erősen figyel engem.

Mit tarthat felőlem, — kérdeztem egyszer s annyira elszégyeltem magam, hogy korán hazamentem s elhatároztam, hogy azt a sarkot örökre el fogom kerülni. De nem bírtam magammal. Egész nap a türelmem, a szelidség, vagy a jószág angyalának neveztem őt s rájöttem arra, hogy sapadt és becses arcában valami nemes, komoly szépség titka rejződik. Éreztem, hogy forrón szeretem ezt az arcot, hogy mindig a közelében kell maradnom s megfogadtam, hogy minden áron megismerkedem a fekete ruhás ismeretlennel. Megfogadtam, hogy ki tudom, hol lakik s nem megyek el, akármilyen késő is legyen, amíg ő nem indul el hazafelé. Követni fogom, odamegyek hozzá és bemutatkozom.

Ilyen tervekkel mentem le este a Euclidra. Ő már ott állt. Az idő kezdett hidegre fordulni, rajtam már átmeneti felöltő volt, de ő még mindig azt a vékony, kopottas, kissé fénylő fekete ruhát hordta s most szürke harisnyát viselt hozzá, ami még karcsubbá tette lábát és bokáját. Féltem, hogy megfázik s amikor erősebben fújt a szél, kitárt kabátommal kis távolságban megálltam előtte. Később egy jobbrátom jött arra. Kezet fogtunk.

— Szervusz! —
Hogy vagy? Váras valakire? — kérdezte.

— Nem — feleltem egészen zavartan.

Karofogott: — Akkor gyere, menjünk valahová, ugyanis rég beszéltem veled.

Karomat kivontam a karjából: — Nem mehetek, — dadogtam. Rámzett áthatóan s ajkába harapott.

— Hát miért nem? — Ha tényleg nem váras senkire? Mit állsz itt ebben a szélben, ezen a sarkon...?

Elfordítottam a fejem: — Nem, de mégis...

— Te megboldultál, — kiáltotta a barátom, úgy, hogy az arra járók felénk fordultak s bucsuzás nélkül tovább ment. En hátrapillantottam s akkor láttam, hogy két nagy, barna, könnyesen csillogó szem címosolyodik. A boldogság boldogság, — gondoltam s két könnyesepp szökött a szemembe. A szél egyre erősebbé és metszőbbé vált, de az én könnyes szemű ismeretlenem kitartott. Kis, felhajtott nemezkalapját félrefejta a szél s barna haja álltan kicsuszott alóla. Ugy álltunk ott, mind a ketten, mintha valami kincset őriztünk volna, mi, mások szerencsésének és boldogságának hű katonái. Kilenc óra lehetett, amikor ő még egyszer elnézett fel a Playhouse Square felé s azután megindult a Euclidon a Public Square irányában. Utána akartam indulni, de nem tudtam. Félelem fogott el s lemondó fájdalommal néztem, mint tünik el kis, vézna alakja a felhőkarcoló alát.

Másnap megint a szokott időben lementem a sarokra. Ő még nem volt ott. Vártam és nagy türelmetlenség és nyugtalanság fogott el. Eleinte elnéztem, hogy a tulsó sarkon mint emelkedett fel a felhőkarcoló vasgerendáit, mint egy óriás csontvázat. Később már ez sem szórakoztató. Fel s alá járkáltam és gondolkozni próbáltam azon, hogy hány sarkon, hány nőre vártam már életemben. De ez a gondolat most valahogy szentségtörésnek tűnt fel előttem. Telt az idő, a Euclidon már erősen megtrikult a forgalom. Kétségbeestem s az ajkamat véresre harapdáltam, hogy hogyan lehettem oly örült, hogy tegnap este egy szó nélkül elengedtem.

Végre jött, szinte futott s ahogy a sarokra ért és megállott, (Folytatás a 14-ik oldalon.)

amely hívott és vonzott maga felé. A fekete ruha, az esernyő, a kis, vézna alak, a sapadt, becses arc érdekelték és izgattak. Vajjon kire várnak és meddig?

Tovább is minden este lementem oda a sarokra s őt ott láttam mindig. Lassankint ismertem már minden mozdulatát és rebbetését. Ahogy megpillantottuk egymást, hirtelen elkaptuk a fejünket. De később észrevettem, hogy ő is erősen figyel engem.

Mit tarthat felőlem, — kérdeztem egyszer s annyira elszégyeltem magam, hogy korán hazamentem s elhatároztam, hogy azt a sarkot örökre el fogom kerülni. De nem bírtam magammal. Egész nap a türelmem, a szelidség, vagy a jószág angyalának neveztem őt s rájöttem arra, hogy sapadt és becses arcában valami nemes, komoly szépség titka rejződik. Éreztem, hogy forrón szeretem ezt az arcot, hogy mindig a közelében kell maradnom s megfogadtam, hogy minden áron megismerkedem a fekete ruhás ismeretlennel. Megfogadtam, hogy ki tudom, hol lakik s nem megyek el, akármilyen késő is legyen, amíg ő nem indul el hazafelé. Követni fogom, odamegyek hozzá és bemutatkozom.

Ilyen tervekkel mentem le este a Euclidra. Ő már ott állt. Az idő kezdett hidegre fordulni, rajtam már átmeneti felöltő volt, de ő még mindig azt a vékony, kopottas, kissé fénylő fekete ruhát hordta s most szürke harisnyát viselt hozzá, ami még karcsubbá tette lábát és bokáját. Féltem, hogy megfázik s amikor erősebben fújt a szél, kitárt kabátommal kis távolságban megálltam előtte. Később egy jobbrátom jött arra. Kezet fogtunk.

— Szervusz! —
Hogy vagy? Váras valakire? — kérdezte.

— Nem — feleltem egészen zavartan.

Karofogott: — Akkor gyere, menjünk valahová, ugyanis rég beszéltem veled.

Karomat kivontam a karjából: — Nem mehetek, — dadogtam. Rámzett áthatóan s ajkába harapott.

— Hát miért nem? — Ha tényleg nem váras senkire? Mit állsz itt ebben a szélben, ezen a sarkon...?

Elfordítottam a fejem: — Nem, de mégis...

— Te megboldultál, — kiáltotta a barátom, úgy, hogy az arra járók felénk fordultak s bucsuzás nélkül tovább ment. En hátrapillantottam s akkor láttam, hogy két nagy, barna, könnyesen csillogó szem címosolyodik. A boldogság boldogság, — gondoltam s két könnyesepp szökött a szemembe. A szél egyre erősebbé és metszőbbé vált, de az én könnyes szemű ismeretlenem kitartott. Kis, felhajtott nemezkalapját félrefejta a szél s barna haja álltan kicsuszott alóla. Ugy álltunk ott, mind a ketten, mintha valami kincset őriztünk volna, mi, mások szerencsésének és boldogságának hű katonái. Kilenc óra lehetett, amikor ő még egyszer elnézett fel a Playhouse Square felé s azután megindult a Euclidon a Public Square irányában. Utána akartam indulni, de nem tudtam. Félelem fogott el s lemondó fájdalommal néztem, mint tünik el kis, vézna alakja a felhőkarcoló alát.

Másnap megint a szokott időben lementem a sarokra. Ő még nem volt ott. Vártam és nagy türelmetlenség és nyugtalanság fogott el. Eleinte elnéztem, hogy a tulsó sarkon mint emelkedett fel a felhőkarcoló vasgerendáit, mint egy óriás csontvázat. Később már ez sem szórakoztató. Fel s alá járkáltam és gondolkozni próbáltam azon, hogy hány sarkon, hány nőre vártam már életemben. De ez a gondolat most valahogy szentségtörésnek tűnt fel előttem. Telt az idő, a Euclidon már erősen megtrikult a forgalom. Kétségbeestem s az ajkamat véresre harapdáltam, hogy hogyan lehettem oly örült, hogy tegnap este egy szó nélkül elengedtem.

Végre jött, szinte futott s ahogy a sarokra ért és megállott, (Folytatás a 14-ik oldalon.)

amely hívott és vonzott maga felé. A fekete ruha, az esernyő, a kis, vézna alak, a sapadt, becses arc érdekelték és izgattak. Vajjon kire várnak és meddig?

Tovább is minden este lementem oda a sarokra s őt ott láttam mindig. Lassankint ismertem már minden mozdulatát és rebbetését. Ahogy megpillantottuk egymást, hirtelen elkaptuk a fejünket. De később észrevettem, hogy ő is erősen figyel engem.

Mit tarthat felőlem, — kérdeztem egyszer s annyira elszégyeltem magam, hogy korán hazamentem s elhatároztam, hogy azt a sarkot örökre el fogom kerülni. De nem bírtam magammal. Egész nap a türelmem, a szelidség, vagy a jószág angyalának neveztem őt s rájöttem arra, hogy sapadt és becses arcában valami nemes, komoly szépség titka rejződik. Éreztem, hogy forrón szeretem ezt az arcot, hogy mindig a közelében kell maradnom s megfogadtam, hogy minden áron megismerkedem a fekete ruhás ismeretlennel. Megfogadtam, hogy ki tudom, hol lakik s nem megyek el, akármilyen késő is legyen, amíg ő nem indul el hazafelé. Követni fogom, odamegyek hozzá és bemutatkozom.

Ilyen tervekkel mentem le este a Euclidra. Ő már ott állt. Az idő kezdett hidegre fordulni, rajtam már átmeneti felöltő volt, de ő még mindig azt a vékony, kopottas, kissé fénylő fekete ruhát hordta s most szürke harisnyát viselt hozzá, ami még karcsubbá tette lábát és bokáját. Féltem, hogy megfázik s amikor erősebben fújt a szél, kitárt kabátommal kis távolságban megálltam előtte. Később egy jobbrátom jött arra. Kezet fogtunk.

— Szervusz! —
Hogy vagy? Váras valakire? — kérdezte.

— Nem — feleltem egészen zavartan.

Karofogott: — Akkor gyere, menjünk valahová, ugyanis rég beszéltem veled.

Karomat kivontam a karjából: — Nem mehetek, — dadogtam. Rámzett áthatóan s ajkába harapott.

— Hát miért nem? — Ha tényleg nem váras senkire? Mit állsz itt ebben a szélben, ezen a sarkon...?

Elfordítottam a fejem: — Nem, de mégis...

— Te megboldultál, — kiáltotta a barátom, úgy, hogy az arra járók felénk fordultak s bucsuzás nélkül tovább ment. En hátrapillantottam s akkor láttam, hogy két nagy, barna, könnyesen csillogó szem címosolyodik. A boldogság boldogság, — gondoltam s két könnyesepp szökött a szemembe. A szél egyre erősebbé és metszőbbé vált, de az én könnyes szemű ismeretlenem kitartott. Kis, felhajtott nemezkalapját félrefejta a szél s barna haja álltan kicsuszott alóla. Ugy álltunk ott, mind a ketten, mintha valami kincset őriztünk volna, mi, mások szerencsésének és boldogságának hű katonái. Kilenc óra lehetett, amikor ő még egyszer elnézett fel a Playhouse Square felé s azután megindult a Euclidon a Public Square irányában. Utána akartam indulni, de nem tudtam. Félelem fogott el s lemondó fájdalommal néztem, mint tünik el kis, vézna alakja a felhőkarcoló alát.

Másnap megint a szokott időben lementem a sarokra. Ő még nem volt ott. Vártam és nagy türelmetlenség és nyugtalanság fogott el. Eleinte elnéztem, hogy a tulsó sarkon mint emelkedett fel a felhőkarcoló vasgerendáit, mint egy óriás csontvázat. Később már ez sem szórakoztató. Fel s alá járkáltam és gondolkozni próbáltam azon, hogy hány sarkon, hány nőre vártam már életemben. De ez a gondolat most valahogy szentségtörésnek tűnt fel előttem. Telt az idő, a Euclidon már erősen megtrikult a forgalom. Kétségbeestem s az ajkamat véresre harapdáltam, hogy hogyan lehettem oly örült, hogy tegnap este egy szó nélkül elengedtem.

Végre jött, szinte futott s ahogy a sarokra ért és megállott, (Folytatás a 14-ik oldalon.)

amely hívott és vonzott maga felé. A fekete ruha, az esernyő, a kis, vézna alak, a sapadt, becses arc érdekelték és izgattak. Vajjon kire várnak és meddig?

Tovább is minden este lementem oda a sarokra s őt ott láttam mindig. Lassankint ismertem már minden mozdulatát és rebbetését. Ahogy megpillantottuk egymást, hirtelen elkaptuk a fejünket. De később észrevettem, hogy ő is erősen figyel engem.

Mit tarthat felőlem, — kérdeztem egyszer s annyira elszégyeltem magam, hogy korán hazamentem s elhatároztam, hogy azt a sarkot örökre el fogom kerülni. De nem bírtam magammal. Egész nap a türelmem, a szelidség, vagy a jószág angyalának neveztem őt s rájöttem arra, hogy sapadt és becses arcában valami nemes, komoly szépség titka rejződik. Éreztem, hogy forrón szeretem ezt az arcot, hogy mindig a közelében kell maradnom s megfogadtam, hogy minden áron megismerkedem a fekete ruhás ismeretlennel. Megfogadtam, hogy ki tudom, hol lakik s nem megyek el, akármilyen késő is legyen, amíg ő nem indul el hazafelé. Követni fogom, odamegyek hozzá és bemutatkozom.

Ilyen tervekkel mentem le este a Euclidra. Ő már ott állt. Az idő kezdett hidegre fordulni, rajtam már átmeneti felöltő volt, de ő még mindig azt a vékony, kopottas, kissé fénylő fekete ruhát hordta s most szürke harisnyát viselt hozzá, ami még karcsubbá tette lábát és bokáját. Féltem, hogy megfázik s amikor erősebben fújt a szél, kitárt kabátommal kis távolságban megálltam előtte. Később egy jobbrátom jött arra. Kezet fogtunk.

— Szervusz! —
Hogy vagy? Váras valakire? — kérdezte.

— Nem — feleltem egészen zavartan.

Karofogott: — Akkor gyere, menjünk valahová, ugyanis rég beszéltem veled.

Karomat kivontam a karjából: — Nem mehetek, — dadogtam. Rámzett áthatóan s ajkába harapott.

— Hát miért nem? — Ha tényleg nem váras senkire? Mit állsz itt ebben a szélben, ezen a sarkon...?

Elfordítottam a fejem: — Nem, de mégis...

— Te megboldultál, — kiáltotta a barátom, úgy, hogy az arra járók felénk fordultak s bucsuzás nélkül tovább ment. En hátrapillantottam s akkor láttam, hogy két nagy, barna, könnyesen csillogó szem címosolyodik. A boldogság boldogság, — gondoltam s két könnyesepp szökött a szemembe. A szél egyre erősebbé és metszőbbé vált, de az én könnyes szemű ismeretlenem kitartott. Kis, felhajtott nemezkalapját félrefejta a szél s barna haja álltan kicsuszott alóla. Ugy álltunk ott, mind a ketten, mintha valami kincset őriztünk volna, mi, mások szerencsésének és boldogságának hű katonái. Kilenc óra lehetett, amikor ő még egyszer elnézett fel a Playhouse Square felé s azután megindult a Euclidon a Public Square irányában. Utána akartam indulni, de nem tudtam. Félelem fogott el s lemondó fájdalommal néztem, mint tünik el kis, vézna alakja a felhőkarcoló alát.

Másnap megint a szokott időben lementem a sarokra. Ő még nem volt ott. Vártam és nagy türelmetlenség és nyugtalanság fogott el. Eleinte elnéztem, hogy a tulsó sarkon mint emelkedett fel a felhőkarcoló vasgerendáit, mint egy óriás csontvázat. Később már ez sem szórakoztató. Fel s alá járkáltam és gondolkozni próbáltam azon, hogy hány sarkon, hány nőre vártam már életemben. De ez a gondolat most valahogy szentségtörésnek tűnt fel előttem. Telt az idő, a Euclidon már erősen megtrikult a forgalom. Kétségbeestem s az ajkamat véresre harapdáltam, hogy hogyan lehettem oly örült, hogy tegnap este egy szó nélkül elengedtem.

Végre jött, szinte futott s ahogy a sarokra ért és megállott, (Folytatás a 14-ik oldalon.)

amely hívott és vonzott maga felé. A fekete ruha, az esernyő, a kis, vézna alak, a sapadt, becses arc érdekelték és izgattak. Vajjon kire várnak és meddig?

Tovább is minden este lementem oda a sarokra s őt ott láttam mindig. Lassankint ismertem már minden mozdulatát és rebbetését. Ahogy megpillantottuk egymást, hirtelen elkaptuk a fejünket. De később észrevettem, hogy ő is erősen figyel engem.

Mit tarthat felőlem, — kérdeztem egyszer s annyira elszégyeltem magam, hogy korán hazamentem s elhatároztam, hogy azt a sarkot örökre el fogom kerülni. De nem bírtam magammal. Egész nap a türelmem, a szelidség, vagy a jószág angyalának neveztem őt s rájöttem arra, hogy sapadt és becses arcában valami nemes, komoly szépség titka rejződik. Éreztem, hogy forrón szeretem ezt az arcot, hogy mindig a közelében kell maradnom s megfogadtam, hogy minden áron megismerkedem a fekete ruhás ismeretlennel. Megfogadtam, hogy ki tudom, hol lakik s nem megyek el, akármilyen késő is legyen, amíg ő nem indul el hazafelé. Követni fogom, odamegyek hozzá és bemutatkozom.

Ilyen tervekkel mentem le este a Euclidra. Ő már ott állt. Az idő kezdett hidegre fordulni, rajtam már átmeneti felöltő volt, de ő még mindig azt a vékony, kopottas, kissé fénylő fekete ruhát hordta s most szürke harisnyát viselt hozzá, ami még karcsubbá tette lábát és bokáját. Féltem, hogy megfázik s amikor erősebben fújt a szél, kitárt kabátommal kis távolságban megálltam előtte. Később egy jobbrátom jött arra. Kezet fogtunk.

— Szervusz! —
Hogy vagy? Váras valakire? — kérdezte.

— Nem — feleltem egészen zavartan.

Karofogott: — Akkor gyere, menjünk valahová, ugyanis rég beszéltem veled.

Karomat kivontam a karjából: — Nem mehetek, — dadogtam. Rámzett áthatóan s ajkába harapott.

— Hát miért nem? — Ha tényleg nem váras senkire? Mit állsz itt ebben a szélben, ezen a sarkon...?

Elfordítottam a fejem: — Nem, de mégis...

— Te megboldultál, — kiáltotta a barátom, úgy, hogy az arra járók felénk fordultak s bucsuzás nélkül tovább ment. En hátrapillantottam s akkor láttam, hogy két nagy, barna, könnyesen csillogó szem címosolyodik. A boldogság boldogság, — gondoltam s két könnyesepp szökött a szemembe. A szél egyre erősebbé és metszőbbé vált, de az én könnyes szemű ismeretlenem kitartott. Kis, felhajtott nemezkalapját félrefejta a szél s barna haja álltan kicsuszott alóla. Ugy álltunk ott, mind a ketten, mintha valami kincset őriztünk volna, mi, mások szerencsésének és boldogságának hű katonái. Kilenc óra lehetett, amikor ő még egyszer elnézett fel a Playhouse Square felé s azután megindult a Euclidon a Public Square irányában. Utána akartam indulni, de nem tudtam. Félelem fogott el s lemondó fájdalommal néztem, mint tünik el kis, vézna alakja a felhőkarcoló alát.

Másnap megint a szokott időben lementem a sarokra. Ő még nem volt ott. Vártam és nagy türelmetlenség és nyugtalanság fogott el. Eleinte elnéztem, hogy a tulsó sarkon mint emelkedett fel a felhőkarcoló vasgerendáit, mint egy óriás csontvázat. Később már ez sem szórakoztató. Fel s alá járkáltam és gondolkozni próbáltam azon, hogy hány sarkon, hány nőre vártam már életemben. De ez a gondolat most valahogy szentségtörésnek tűnt fel előttem. Telt az idő, a Euclidon már erősen megtrikult a forgalom. Kétségbeestem s az ajkamat véresre harapdáltam, hogy hogyan lehettem oly örült, hogy tegnap este egy szó nélkül elengedtem.

Végre jött, szinte futott s ahogy a sarokra ért és megállott, (Folytatás a 14-ik oldalon.)

amely hívott és vonzott maga felé. A fekete ruha, az esernyő, a kis, vézna alak, a sapadt, becses arc érdekelték és izgattak. Vajjon kire várnak és meddig?

Tovább is minden este lementem oda a sarokra s őt ott láttam mindig. Lassankint ismertem már minden mozdulatát és rebbetését. Ahogy megpillantottuk egymást, hirtelen elkaptuk a fejünket. De később észrevettem, hogy ő is erősen figyel engem.

Mit tarthat felőlem, — kérdeztem egyszer s annyira elszégyeltem magam, hogy korán hazamentem s elhatároztam, hogy azt a sarkot örökre el fogom kerülni. De nem bírtam magammal. Egész nap a türelmem, a szelidség, vagy a jószág angyalának neveztem őt s rájöttem arra, hogy sapadt és becses arcában valami nemes, komoly szépség titka rejződik. Éreztem, hogy forrón szeretem ezt az arcot, hogy mindig a közelében kell maradnom s megfogadtam, hogy minden áron megismerkedem a fekete ruhás ismeretlennel. Megfogadtam, hogy ki tudom, hol lakik s nem megyek el, akármilyen késő is legyen, amíg ő nem indul el hazafelé. Követni fogom, odamegyek hozzá és bemutatkozom.

Ilyen tervekkel mentem le este a Euclidra. Ő már ott állt. Az idő kezdett hidegre fordulni, rajtam már átmeneti felöltő volt, de ő még mindig azt a vékony, kopottas, kissé fénylő fekete ruhát hordta s most szürke harisnyát viselt hozzá, ami még karcsubbá tette lábát és bokáját. Féltem, hogy megfázik s amikor erősebben fújt a szél, kitárt kabátommal kis távolságban megálltam előtte. Később egy jobbrátom jött arra. Kezet fogtunk.

— Szervusz! —
Hogy vagy? Váras valakire? — kérdezte.

— Nem — feleltem egészen zavartan.

Karofogott: — Akkor gyere, menjünk valahová, ugyanis rég beszéltem veled.

Karomat kivontam a karjából: — Nem mehetek, — dadogtam. Rámzett áthatóan s ajkába harapott.

— Hát miért nem? — Ha tényleg nem váras senkire? Mit állsz itt ebben a szélben, ezen a sarkon...?

Elfordítottam a fejem: — Nem, de mégis...

— Te megboldultál, — kiáltotta a barátom, úgy, hogy az arra járók felénk fordultak s bucsuzás nélkül tovább ment. En hátrapillantottam s akkor láttam, hogy két nagy, barna, könnyesen csillogó szem címosolyodik. A boldogság boldogság, — gondoltam s két könnyesepp szökött a szemembe. A szél egyre erősebbé és metszőbbé vált, de az én könnyes szemű ismeretlenem kitartott. Kis, felhajtott nemezkalapját félrefejta a szél s barna haja álltan kicsuszott alóla. Ugy álltunk ott, mind a ketten, mintha valami kincset őriztünk volna, mi, mások szerencsésének és boldogságának hű katonái. Kilenc óra lehetett, amikor ő még egyszer elnézett fel a Playhouse Square felé s azután megindult a Euclidon a Public Square irányában. Utána akartam indulni, de nem tudtam. Félelem fogott el s lemondó fájdalommal néztem, mint tünik el kis, vézna alakja a felhőkarcoló alát.

Másnap megint a szokott időben lementem a sarokra. Ő még nem volt ott. Vártam és nagy türelmetlenség és nyugtalanság fogott el. Eleinte elnéztem, hogy a tulsó sarkon mint emelkedett fel a felhőkarcoló vasgerendáit, mint egy óriás csontvázat. Később már ez sem szórakoztató. Fel s alá járkáltam és gondolkozni próbáltam azon, hogy hány sarkon, hány nőre vártam már életemben. De ez a gondolat most valahogy szentségtörésnek tűnt fel előttem. Telt az idő, a Euclidon már erősen megtrikult a forgalom. Kétségbeestem s az ajkamat véresre harapdáltam, hogy hogyan lehettem oly örült, hogy tegnap este egy szó nélkül elengedtem.

Végre jött, szinte futott s ahogy a sarokra ért és megállott, (Folytatás a 14-ik oldalon.)

amely hívott és vonzott maga felé. A fekete ruha, az esernyő, a kis, vézna alak, a sapadt, becses arc érdekelték és izgattak. Vajjon kire várnak és meddig?

Tovább is minden este lementem oda a sarokra s őt ott láttam mindig. Lassankint ismertem már minden mozdulatát és rebbetését. Ahogy megpillantottuk egymást, hirtelen elkaptuk a fejünket. De később észrevettem, hogy ő is erősen figyel engem.

Mit tarthat felőlem, — kérdeztem egyszer s annyira elszégyeltem magam, hogy korán hazamentem s elhatároztam, hogy azt a sarkot örökre el fogom kerülni. De nem bírtam magammal. Egész nap a türelmem, a szelidség, vagy a jószág angyalának neveztem őt s rájöttem arra, hogy sapadt és becses arcában valami nemes, komoly szépség titka rejződik. Éreztem, hogy forrón szeretem ezt az arcot, hogy mindig a közelében kell maradnom s megfogadtam, hogy minden áron megismerkedem a fekete ruhás ismeretlennel. Megfogadtam, hogy ki tudom, hol lakik s nem megyek el, akármilyen késő is legyen, amíg ő nem indul el hazafelé. Követni fogom, odamegyek hozzá és bemutatkozom.

Ilyen tervekkel mentem le este a Euclidra. Ő már ott állt. Az idő kezdett hidegre fordulni, rajtam már átmeneti felöltő volt, de ő még mindig azt a vékony, kopottas, kissé fénylő fekete ruhát hordta s most szürke harisnyát viselt hozzá, ami még karcsubbá

Husvéti harangok

A Szabadság husvéti melléklete részére írta: Dr. HERCZEGH JÓZSEF

Az örök igazságot hirdető legenda

ODAHAZA Magyarországon egy dunaparti kis falu harangjáról egy bájos legenda szól. Azt mondja ez a legenda, hogy az a kis falu nagy buzgósággal és örömmel épített magának új templomot. Mikor már minden elkészült, mikor a harang is a toronyban volt már, a kis falu kiküldte két bölcs előljáróját, hogy hallgassák meg a harangot, hogy vajjon milyen messzire hallatszik szava. A két előljáró elment és a legenda szerint még máig sem tért vissza abba a kis dunaparti faluba. Ők még mindig mennek, mert még mindig hallják a harang szavát.

Örök nagy és mély igazságot hirdet ez a legenda! Azt az igazságot hirdeti, hogy az ember sohasem felejt el annak a harangnak a szavát, amelynek aljában békességet és nyugalmat talált lelkének. Nem! Az ember nem felejtheti soha annak a harangnak hangját, amelyhez életének legdrágább emlékei fűződnek.

Ugy-e, tapasztaltad már te is kedves olvasóm ennek az igazságunk kétségtelen realitását? Amikor egészen egyedül voltál, a mikor néma csendben visszagondoltál életed eddigi folyására, — talán

éppen egy karosszékben ülve — egyszerre csak lelked mélyén titkos, drága hangok keltek. Hallani vélted annak a kedves harangnak szavát, amelyhez gyermekkorod, ifjúságod, esetleg férfikorod legpompásabb emlékei fűződnek.

És e titkos hangokra, mennyi drága emlék ébred lelkedben! Ott vagy újra abban a békés egyszerű templomban, ahol először emelkedett lelked a hivek seregében az ég felé. Odahaza vagy újra az áldott szülői házbán. Megjelenik előtted szüleidnek, testvéreidnek, kedveseidnek arca. Szinte hallod hangjuk csengését, érzed kezük simogatását, vagy éppen szívük dobogását. Látod, mind ezt életre hívja annak az áldott harangnak szava, amely lelked mélyén, a magadba szólás idején, titkosan megszólal.

EZT az igazságot hirdeti ama dunaparti kis falu harangjáról szóló legenda.

Amikor az idej Husvéton megszólalnak harangjaink, amikor meghallod kedves olvasóm a husvéti harang szavát, jusson eszedbe

ez a legenda, Jusson eszedbe és ébresszen szívedben sok drága emléket. Idézz fel emlékedben gyermekkorod, ifjúságod áldott szép idejét. De emlékeztessen egy szenvedő országra is, meggyötört, szomorú hazánkra, Csonka-Magyarországra.

EMLÉKEZTESSEN, de meg ne szomoritson a husvéti harang, mert a husvéti harang feltámadást, új életet hirdet. Ha pedig volt valaha szív, amely a feltámadás ígét szomjuhozta, ha volt valaha lélek, amely új életre vágyott, úgy a magyar szív, úgy a magyar lélek az! Az én szívem, a te szíved, minden magyar szomorú, de mégis csak reménykedő magyar szíve!

Szóljatok meg azért drága husvéti harangok! Szóljatok meg, még bátrabban, még hivogatóbban, mint más esztendőben! Hirdessétek a feltámadás igazságát, örök valóságát, mert egy szenvedő nép várja szavátokat, egy megcsontott nemzet szomjuhozza biztatásokat...

GOETHE Faustjában, mindjárt az első részben egy felejthetetlenül szép jelenet van. Faust doktor mindenben csalódva, véget akar vetni életének. Már aj-

kaihoz emeli a méregpohárt, amikor harangkongást és karéneket hall. Megszólal a husvéti ének:

"Krisztus föléledt,
Nosza örüljtek!
Öröklött vétkektől
Pusztító terhektől
Mégváltva lelketek!"

A husvéti ének száll és új életet, reménységet önt Faust doktor szívébe...

HUSVÉT ÜNNEPE megfiatalította, új reményekkel, új életkedvvel töltötte meg Faust doktor szívét. A husvéti hangok hallatára nem bírta kiinni a méregpoharat. A szeretet feltámadásának ünnepe öntötte szívébe ismét azt a meggyőződést, hogy érdemes élni, mert nem halt meg, hanem feltámadott a szeretet.

TE bus magyar szív, haldd meg a husvéti éneket, értsd meg a husvéti harang szavát, mert új életet, reménységet, feltámadást hirdet az néked! Ne csüggedj, hanem "küzdj és bizva-bizzál!"

Husvét és Tavasz

A Szabadság husvételi melléklete részére írta RICKERT ERNŐ

Elmélkedés rossz multról, jobb jövőről.

TAVASZ és husvét.

A két fogalom annyira egybe tartozik, mintha édes testvérek volnának. Szinte azt az érzést keltik az emberben, mintha nem is lett volna tavasz, mielőtt husvét lett volna.

Husvét. Jézus feltámadásának ünnepe. Tulajdonképpen ünnepe minden élni akaró, tisztaságot kereső, becsületben fürdő léleknek.

Jézus azért szenvedett az emberekért, s azért támadt fel sirjából az emberekért, hogy emberségek lehessenek.

Aki emberséges, annak a lelkében állandóan a husvét emléke él, nemcsak a tavaszi évszakban, hanem a többi évszakban is. És ha a husvét él benne mindig, ez annak a jele, hogy a tavasz virágai nyílnak ki a lelkében téli időben is. Tavasz virágai, amelyek az emberséges érzés harmatától csillognak.

MICSODA esodálatos perspektívái vannak a husvét gondolatnak. Micsoda vigasztaló tudat az a mélyen gyökerező keresztény érzés, hogy Jézus feltámadásában jelképét láthatjuk a halhatatlan reménynek. Jézus feltámadt sirjából s ép így feltámadhat a lélek is a bűnös sírből, amelyet a körülmények, a gyengeség, a határozatlanság ástak meg. Feltámadni a léleknek annyit jelent, mint megtisztulni minden salktól.

Megtisztulni minden salktól pedig annyit jelent, mint közeledni ahhoz a jézusi eszméhez, amely erejét a gyakorlatban érvényesített szeretetnek köszönheti.

Feltámadni annyit jelent, mint szeretni tudni. Tavasszal nyílni kezdenek a virágok és milyen jól esik ezt az illatot magunkba szippantani. Így kell felszínünk a szeretet illatát is, hogy a lelkünkben valódi tavasz legyen.

AHUSVÉT és a tavasz csakugyan édes testvérek. De nemcsak az egyének, magának az egész emberiségnek szüksége van lelkét felfrissítő tavaszra, azaz a lélek harmoniáját biztosító feltámadásra.

Micsoda korban élünk? Olyan korban, amelyben az értékek összezsugorodnak, nem mintha elvesztették volna jelentőségüket, hanem mert az emberek hajlandók a legnemesebb értékeket is bűnös szemmel nézni, így eltorzítva azokat. A bűnös szem nem láthat tisztán. A bűnös szem nem értékelhet becsületesen.

Mindannyian nem lehetünk Kempis Tamások, mert ehhez az isteni kegyelem különös ereje kell, de mindannyiunkban élhet a vágy, hogy Kempis Tamáshoz hasonlóan közelítsük meg alázattal a Mindenhatót.

A Mindenhatót alázattal megközelíteni: ragaszkodni a tiszta lélekhez.

Ha ez a filozófia menne át a köztudatba, mennyivel harmonikusabb, mennyivel vigasztalóbb lenne a mai élet. Ha ez a filozófia menne át a köztudatba,

akkor a lelkek csodálatos husvétjáról és magasztos tavaszi virágzásáról lehetne beszélni.

VAJJON mikor jő-e az igazi Tavasz és az igazi Husvét?

Most? A valóságban ép úgy, mint lélekben gyilkolják egymást az emberek, holott testvéreknek születtek. Politikusok konferenciákat hívnak egybe csak azért, hogy ne értsék meg egymást és persze azt a látszatot akarják kelteni, mintha a konferencia sikertelenségért mindig az ellenfél okoskodását terhelné a felelősség. Mialatt a népek belefáradtak a háborukba, addig az egyes országok arra készülnek, hogy a militarizmust megerősítsék. A legnemesebb elvek hangoztatása mellett templomokat robbantanak fel, életket oltanak

ki, rabolnak, gyilkolnak, megtevesztenek fanatikusok ép úgy, mint az ördög szolgálói: az öntudatosan kalkulálók, a céltudatosan számítóik. Az önzetlenség, a jóság, az áldozatkészség olyan fogalmak, amelyek temérdek ember fülében idegenszerű fogalomként hangzanak s ha valaki azt a fáradságot veszi magának, hogy ezeknek a fogalmaknak gyakorlati jelentőségét megmagyarázza, megmosolyogják, ha ugyan a guny egyéb fegyveréhez nem nyulnak.

VIGASZTALAN jelen.

És mégsem vigasztalán, ha Jézus szenvedéseire gondolunk s dicső feltámadására. A szenvedés előzte meg a feltámadást, mint ahogy a komor, rideg tél előzi meg a tavaszt.

Tavasszal intenzívebben érezzük az életet, mert minden virágzik. Kellene, hogy husvétkor intenzívebben érezzük a szeretetet, mert hiszen annak a Jézusnak emlékét ünnepeljük, aki szeretetet hozott gyarló embertársai közé, hogy segítsen rajtuk.

Talán soha Isten akkora próbára nem tette az emberiséget, mint a mai korban. Az igaz lelkek győzedelmeskednek minden kísértésen és bármilyen gonosz legyen is a mai élet, az igaz lelkeket, szóval azokat, akikben a husvétal azonos tavasz él, nem bírhatja, le nem ölheti meg.

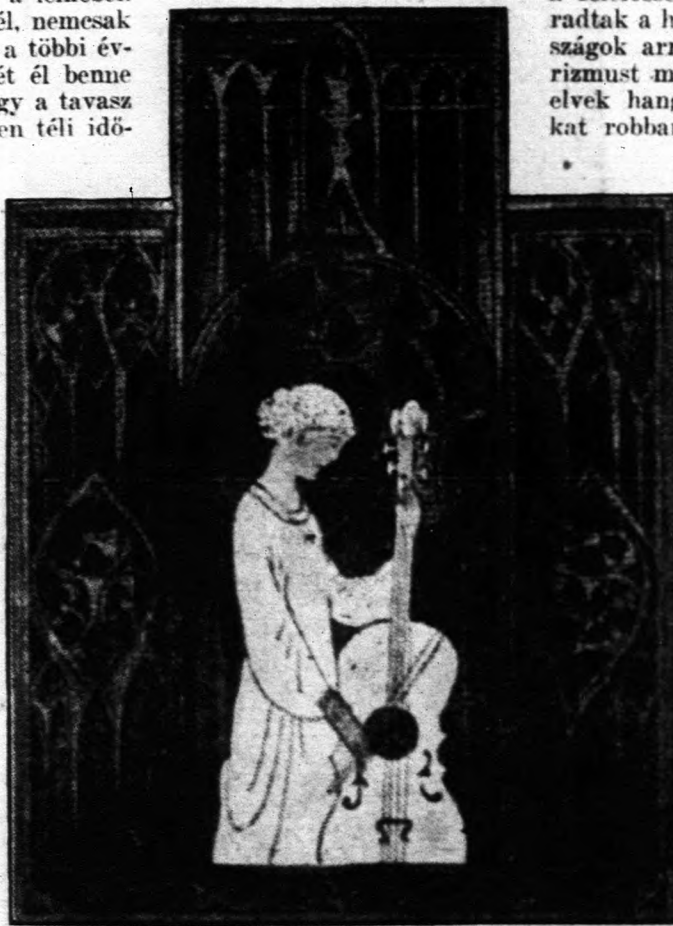
Jézus nem szenvedett, hiába és Jézus nem támadt fel hiába.

Mert minden mocsok, minden kloaka ellenére sok a tiszta és becsületes lélek, akik Krisztus követői a szeretetben.

Csakis, aki a szeretet jegyében él, beszélhet husvét, azaz tavaszi lélekről.

Öntözzük meg a lelkünkben szunnyadó szeretetet ugyanazzal az ujjongással, mint ahogy a felhők megöntözik tavasszal a mezők virágait vagy mint ahogy a gyermekek megöntözik husvétal azokat, akik kedvesek nekik.

Ha ezt megteesszük, csak akkor, de csak akkor mondhatjuk őszintén és nyíltan azt: a husvét szállt a lelkünkbe és a tavasz él bennünk a többi évszakban is.

zen-szi-
l emlé-
ott szép
edő or-
zánkra,

moritson
harang
dig volt
támadás
olt vala-
etre vá-
v, úgy a
szivem,
magyar
mégis
edő ma-

meg az-
vételi ha-
laljatok
rabban,
többan,
tendők-
étek a
zóságát,
t, mert
nép vár-
t, egy
nemzet
biztatás-

Faustjá-
járt az
egy fe-
szép je-
ust dok-
en csa-
kar vet-
Már aj-
harang-
a hus-

remény-
uj re-
te meg
k halla-
t. A sze-
szívébe
emes él-
adott a

husvét
ng sza-
feltáma-
hanem

Tavasza a Naphegyen

Irla: NAGY SAMU

Furesa, kósza tavaszi história az öreg Budáról.

DÉLUTÁN két órákor jött ki hivatalából. A nagy, komor épület kapujában megállott, hátrahajította a fejét és fölnezt az égre. Fehér bárányszőrök usztak el föllette és a levegőben tavasz pezsgését érezte. Kissé kopottas, megviselt szürke zakett volt rajta, a cipőjének orra elől fölünkörögdött, mint azoké a hajóké, amelyeken valamikor gályarabokat szállítottak. Ránézett a cipőjére, a szürke zakettjére, a színes kaucuk-manzsettájára és úgy érezte, hogy ezek az ugynevezett közszükségleti cikkek most vigyorgnak rajta. Az álla alá nyult; tuskés volt. Eszébe jutott, hogy három napja már nem borotválkozott. Mind a két kezét hátrattette zakettjének két törött csont gombjára, fejét fáradtan nekicsesztette a mellének, aztán a langyos májusi délutánon elindult a népes, forgalmas, lármás utcákon át Budára. Amikor a hidhoz ért, melege lett. Fekete keménykalapja után nyult. Félzemmél, oldalt rápislantott a kalapra.

— Hm, — mondta, amikor már valahol a hid közepén járt — ez a keménykalap is megpuhult már, mint a gazdája. Ujat kellene venni. — Fáradtan legyintett a kezével. — Eh, nekem már így is jó.

Budán, a hid végénél, a lilavirágos orgonabokrok előtt, megállott. Mélyet lélegzett, arca mint ha mosolygott volna is, aztán feje ismét nekibusultan ereszkedett a mellére. Ment, baktatott tovább. A Horváth-kert előtt újra illat csapott feléje. Megállott, körülnézett. Fehérruhás, szőkehajú, finomlábu leány ment el mellette. Utánafordult, aztán ijedten összeresztent. Elszégyelte magát. Ha még pirulni tudna, talán el is pirult volna.

— Na, öreg, na, — mondta magának, — elfelejtetted az éveket?! Nem tudod, hogy ezt már nem szabad? Lányok után nézni, asszonyokra gondolni, éjszákra emlékezni?

Később még utána dűnyögte: — Ez a tavasz, ez az ostoba, drága, gyilkos, szép tavasz! Még valami bolondságot követek el.

Egy kis korcsmába tért be. — Evett valami keveset, aztán bort kért. Sillert, vöröset.

— Az olyan, mint a vér, — gondolta. — Olyan piros, mint a szépasszonyok vére.

Féltitert kért. Most még lehetett, még merte; tegnap volt elseje. Lassan, óvatosan, vigyázva ivott, élvezte az ital minden drága cseppjét. Valamelyik zsebéből szivarcsutkát kotorászott elő. Rágyújtott. A szivarcsutka száraz

volt, jól/szelelt. A bor ingerlően piroslott, gyöngyözött előtte és a korcsma kertjéből orgonavirágillat csapott be az ivóba.

Tavasza volt. Félóra mulva halkán dudolva, kissé kipirult accal indult a Naphegy felé. A fejebubján hátra

ra megjelenik, visszajön ezüst hajszálakkal, kövéren, az egészségtől kicsattanó, boldog piros arccal. Akadozott, botlott a nyelve, hogyan szólítsa azt, akinek meleg, ideges száját ő csókolta meg először. Az asszony észrevette zavarát és átsegítette.

gódni, erre várni számárság, De hát a szívnek nem lehet parancsolni. Olyan, mint a csökönys ló. Nem hallgat az okos jó szóra.

Amíg a férfi beszélt, az asszony lehajította a fejét. Szeme a férfi kunkorodott orru cipőjét nézte, a gyűrött, kopottas szürke zakettjét.

— Valamikor szerelmes voltam bele, — gondolta. — Régen, nagyon régen, talán nem is volt igaz.

A csókjára, csókjának ízére próbált emlékezni, szavakra, melyeket a fülébe sugott, régi, közös titkokra, mindmegannyi gyermek ostobaságokra és nem jutott eszébe semmi, de semmi. Ekkor valami melegséget érzett a mezitelen karján. Odapillantott. A férfi szája volt ott. Összeresztent. De nem bántotta. Nem huzta el a kezét, csak csendes, bus mosoly jelent meg a szája sarkában.

— Szegény ember, — gondolta. — Szegény, fáradt, öreg barátom.

Néhány perc telt el így, amikor egy szőkefürtű, kékszemű, pirosarcu gyermek szaladt az asszonyhoz. Az asszony ijedten kapta el a karját.

— A fiam! — mondotta és sugárzott az arca.

A kis fiu odabujt az anyjához. Nagy képekonyvet tett az ölébe.

— Anyuskám, olyan szép mesét olvastam!

— Mit, fiam?

Bátor, csengő dangan olvasta a fiu.

— ... A királykisasszony fölébredt százéves álmából és az egyszerű, de nemesszívű bojtárleány, aki tengernyi szenvedésen keresztül megtörte a boszorkány erejét, boldogan vezette az oltár elé. A lovag, aki csak ábrándozni tudott, már megkésve érkezett, a királykisasszony keze nem lett az övé és ezért, amíg élt, mindenki csak elkésett lovnagnak nevezte...

A fiu mesélt, csacsogott, az asszony rózsaszínű, boldog arccal hallgatta, amikor a férfi vállba húzott nyakkal, tétovázó lépésekkel már messze járt tőlük.

Az asszony utána nézett.

A fiu is elhallgatott, becsukta a mesékonyvet, az édesanyjára pillantott, aztán megkérdezte:

— Mondd, anyuskám, ki volt ez a csunya, idegen bácsi?

Az asszony a fiára nézett, a fia csillogó kék szemére, a gömbölyű, egészséges kis arcára és amíg keze a fiu selymes-szőke fürtjeit simogatta, csendesen felelt:

— Az elkésett lovag, fiacskám.

B.M. Bennett

csuszott az öreg keménykalap.

És ott találkoztak.

Husz év után először.

A kövér kis asszony összecapta a kezét.

— Béla, — kiáltotta, — hát... hát maga még él?

Ő csak nézett, nézett előre, az asszonyra, az asszony színes, tarka pongyolájára, a kövér, mezitelen karjára és nem akart hinni. Hogy ez lehetséges. Hogy valaki husz évvel ezelőtt csak úgy szöszkén, pisze orral, karcsu, izmos derékkal, nyomtalanul eltűnik az ember életéből, aztán uj-

— Hivjon csak Margitnak, Hissen én... azért, magának még is... csak Margit vagyok. — Ugy-e?

— Óh, hogyné, hogyné.

— Na és most meséljen, — mondta az asszony. — Hogy mi minden történt magával. Azóta. Megnősült? Boldog? Vannak gyerekei? Na, kérem, beszéljen, beszéljen!

Beszélt. Hogy nem nősült meg, nincsenek gyerekei és nem boldog. A régi szerelem még mindig kísért, pedig nagyon jól tudja, hogy ez ostobaság, hogy ezen rá-

Találkozás egy jó asszonnyal

A Szabadság husz évi melléklete részére írta: REMÉNYI JÓZSEF.

Egy husz éves ifju jegyzeteiből. — Amit az életben nem lehet elfelejteni.

DÉLI TIZENKÉT órákor aludtam még. Félegykor pedig belesodort az élet egy örvénybe, amelyből csak éjjel jutottam ki. Az életet ezúttal egy táviratkézből képviselte, aki pont félegykor kellő zörgetés után be nyitott a szobába. "Nem szabad gyávanak lenni — biztattam magam — ha férfi vagy, légy férfi, aki a haláltól sem ijed meg." Végre — kinos és felejtetetlen pillanatban, amikor is bátor mozdulattal legyőztem a félelmemet — megismerkedtem a távirat tartalmával. Följjongtam.

— Nagyszerű! Pényes! Pompás! — zudítottam egymásra a jelzőket. — Nekem születésnapom van ma!...

A gardasszony kiáltására ijedten a szobamba rohant.

— Ma husz éves vagyok — mondtam — Tudja meg, kedves Kleinné, husz éves. Az édes anyám táviratilag üdvözöl.

Kleinné gratulált.

Aztán bejött Rózsika, a Kleinné gyámleánya.

— Szívemből minden jót kívánok Önnek születése huszadik évfordulója alkalmával, Balázs ur — mondta és mint ahogy egy tizéves leányhoz illik, aki az apácaánál nevelkedik, kifogástalan gráciával terdet hajtott.

— Köszönöm, édes Rózsika, köszönöm — feleltem kétségtele- nül meghatva.

Egyszerre Málesi nyitott be az ajtón, a kanesal, piszkos, mosdatlan eseléd, akit Kleinné csak azért tart szolgálatában, mert nem szeret a eselédszerzőkkel bajlódni.

— Fiam ur — mondta és Rózsikára nézett, úgy hogy engem látott — adjon az ég egészséget a sirig, szép asszonnyal, esőbört és csutorát. Ezt kívánja Málesi, a Klein nagysága eselédje.

— Isten éltesse, Málesi — mondtam és gyorsan hozzátettem:

— Nem feledkezem meg magáról esején.

Málesi mosolygott. Persze hálásan mosolygott.

Aztán szép libasorban kivándorolt a házinépem. És én magam maradtam, hanyat feküdtem, jobb karomat felgattam az ágyról. Hangulatom elillant, valami soha nem érzett mélységes meghatottság szállt a helyébe, a mely különös utakra vezette a lelkemet. Furesa, de igaz: nagy, piros célköröngöt láttam, amelynek centrumába hasztalanul löttem, nem tudtam eltalálni. Aztán összefutott a nyál a számban és citromlé izzt éreztem.

Majd arra gondoltam, hogy gimnazista koromban a születésnapomon egyik osztálytársam csapra ütött egy hordó szízetemre és mennyire jól esett akkor a baráti szeretet e fajta megnyilvánulása. Imponált. Furesa és érthetetlen érzések és gondolatok billentették fel a lelkem egyensúlyát.

— Hollaho! — az érzések és gondolatok esülőkre mentek egymással.

Kezembevettem a táviratcédulát és újra meg újra elolvastam a tartalmát. A cédulát mindig közelebb vontam magamhoz és egyszerre esőket nyomtam rá. Úgy éreztem, mintha édes anyám kezeirészt esőköltam volna meg. És ezután a esők után nagyon megtisztultnak éreztem magam. Csak egy gondolatom és érzésem volt — az anyám és ebben a lelkiállapotban eltevédtem egy utra, ahol kivülem senki sem járt. Itt találkoztam egy jó asszonnyal, hosszú-hosszú bolyongás után találkoztam ezzel a jó asszonnyal, aki akárhol ment is az életben, mindig esalámba lépett.

...

AZ UT peremén almafák álltak. Az egyik fának nekításmaszkodott egy asszony. Arca görög metszésű volt és a haja is úgy volt fonva, mint az atheni nőknek. Csodálatos színű — hol citromsárga, hol aranybafutó érnagombolyagot szorongatott a kezében és óriási kitarással — soká, soká figyeltem — a cernaszálát próbálta a tübe ölteni, de nem sikerült. Egyszerre leejtette a földre a cernagombolyagot, hozzásiettem és átnyujtottam neki. És amikor közvetlen közelből arcába néztem, mindketten elsápadtunk. Éreztem,

hogy arcam meggyulik és olyan, mint a halotti maszk. Az asszony arca fehér volt, mint ama angyaloké, akik a temetőben a sir fejen vigyáznak a halott nyugalmára.

— Ez az édes anyám — szóltam magamhoz nagyon halkán — ez az édes anyám fiatal éveiben. Igen, igen, ilyennek láttam egy régi fotografián.

Az asszony rázta a fejét.

— Nekem még nincs fiam — válaszolt halkán. — Csak lesz. Nemsokára lesz fiam!

Arca kissé kipirult.

— Hiszen én vagyok a fiad — mondtam és remegve vártam a választ.

A asszony mosolygott.

— Vajha volna ilyen nagy fiam — mondta. — Akkor már nem volna gondom.

— Tévedtem — szóltam magamhoz — tévedtem. Persze, ez nem is lehet az anyám. Ez a nő legfeljebb husz éves, anyám pedig negyven. És az anya csak ráismerne fiára.

Nem tudtam, miként szóljak hozzá.

— Tegezni foglak, igen! — kérdeztem bátoritanul.

— Nevezdél jó asszonnyal — felelt a nő.

— Jó asszony — mondtam esőndesen — azt hiszed, ha ilyen nagy fiad volna, az magára venné gondjaidat?

— Tudom — felelte büszkén — az én fiam ezt meg tudja tenni. Az én fiam akit már a méhében hordok.

— Azt nem tudhatod, hogy a gyermeked fiú lesz — mondtam.

— Érzem. És amit egy asszony érez, az az igazság.

— Szenvedsz? — kérdeztem.

— Szenvedek. De nekem a szenvedés öröm. A fiamért szenvedek.

— Milyennek képzeled a fiadat?

— Én nem képzelem, én tudom, hogy milyen lesz a gyermekem. Olyan lesz, amilyennek most akarom. Most, hogy a szívem alatt hordom.

— Milyennek akarod a fiadat?

— A fiam...

Szemét egy pillanatra behunyta. A közeledő anyaság esodálatosan magasztossá varázsolta arcát. Halvány köntösben — az arc nagyon bágyadt és sapadt volt és remegő léptekkel — az asszony egész testében reszketett — közeledett a sarjadosó élet. Különös muzsika keringett a levegőben, diadalmas és ujjongó nászinduló és esőndes és elringató bölcsődal akkordjai találkoztak. És egyszerre észrevettem, hogy a természetén végigszárnyal az életmórom, élet, élet, élet — ujjongtam — élet hegyen, völgyön, faluban, városban, az almafákon kacagnak a fehér virágok, a mezőn nevet a fű, fehér virágok, fehér virágok — ismétltem — és itt előttem egy asszony, aki várja a gyermeket. Oh, boldog pere, — mondtam áhitattal — oh szent életörvény, amelybe belesodródtam!...

— A fiam — mondta az asszony, miután kissé összeszedte magát — jó ember lesz. Megértő. Adakozó. Ilyen lesz az én fiam. Megszépiíti az életemet. Elfelelteti a szenvedéseket. Eddig mindig csak vártam az életre, a fiam lesz az én életem.

A jó asszony belefáradt a beszédbe. Lassan leereszkedett. Nem szólt többé egy szót sem, egyfolytában rám szegezte volna, fekete szemét, aztán elszerűlt. Letérdeltem, szerettem volna arcát megcsókolni, de nem mertem. Kezét esőköltam meg. Nem ébredt fel. Még soká, nagyon soká néztem, az alkonyat, bele olvadt az estébe, az éjszaka temérdek esillagféklájával legyőzte az estét és még mindig nem tudtam elválni a jó asszonytól. Esőndesen aludt a fa tövébe. Nagy és főséges esend ölelte át a természetet. Végül én is esőndesen tovább ballagtam.

(Folytatás a 14-ik oldalon.)

F E L T Á M A D O T T !

A KIRÁLYTIGRIS

Írta: SZINI GYULA

Történet egy férfiről, aki nagyon szerette az asszonyokat.

— Vegre eljött! — mondta igazán. — "Vegre eljött!" — Darnay, mikor az asszony belépett és mögötte az ajtó titokzatosan, bünyösen becsukódott.

— An Magda így szólt:

— Nem, nem, Darnay, nincs Vegre eljöttem, ez igaz és mégse vagyok itt, legalább nem abban az értelemben, ahogy maga gondolja... Ismételt az angol dalt: "It's a long way to Tipperary"... Hosszu ut van még odáig... Tipperaryig.

Darnay mosolyogva mondta:

— Drága kis asszony... én csak annyit mondom... helyezze magát nálam kényelembe, tegyen úgy, mintha otthon volna... Itt az fog történni, amit maga akar... Szó szines Tipperaryről.

Magában ezt gondolta: — Minden asszonynak időt kell hagyni, amíg leszámol azzal a helyzettel, amibe került. Nem szabad ostromolni... ez ellentétet vált ki belőle... Hagynom tegyen akármit... magától fog rájönni... Különből miért jött volna el?

Magda asszony folytatta:

— Megállom, sokan óvtak magától... az asszonyok közt sok ellensége van magának.

— Mindegyik halálos ellenségem... amíg nem udvarlok neki — felelte Darnay.

Magda körülnézett az előkelő legénylakás kényelmes, angol berendezésén, amelyből azonban hiányzott valami, amit csak tud egy lakásba virácsolni.

— Hány asszony van már a maga multjában? — rohanta meg hirtelen Magda a kérdéssel Darnayt.

— Erről nem szeretek beszélni — felelte gyakorlatlan Darnay — diszkrét természetű vagyok. És különben is csaknem minden esetben csalódtam. Sokáig voltam rajongó, azt hittem, minden asszony szent, de ők maguk iparkodtak engem meggyőzni az ellenkezőjéről.

— Lássá, ez már őszinte beszéd — szólt Magda. — Most már tudom, mi a véleménye azokról az asszonyokról, akik átlélik a maga küszöbét.

— De maga kivétel! — mondta Darnay.

— Még nem tudhatja — szólt mosolyogva Magda. — De meglássá, én... kivétel leszek.

— Csakugyan — felelte Darnay. — Én, aki azt hittem, hogy yalaposan ismerem az asszonyokat, megrendülve állak maga előtt. Csak most kezdem sejteni, milyen az igazi asszony. A többi magához képest mind liba vagy tyúk volt... De amitóta maga miatt annyit szenvedek, kezdem érteni, hogy a szerelem nem pusztán szó, hanem megdöbbentő valóság, mint maga a világ, az élet...

— Maga csakugyan pontosan tudja idézni saját magát — szólt Magda és egy levelet vett elő. — Szórol-szóra ugyanazt írta ön ebben a levélben P... Irén önagságának.

Darnay a levél után nyúlt: — Bizonyos, hogy én irtam ezt?

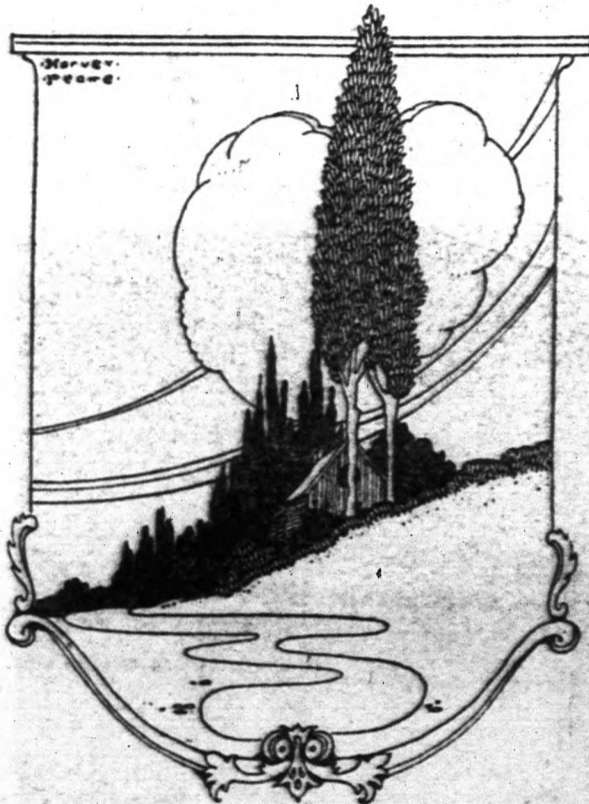
— Lehet, hogy kiollózta valahonnan — felelte Magda.

— És hogy került magához ez a levél? — kérdezte Darnay.

— Irén a barátóm...

— Vagy úgy! Most már értek mindent... magát P...

tollal festett magáról arcképet. Ha kíváncsi rá, meghallgathatja — mondta Magda és a retiküljéből újabb levelet vett elő. — Meghallgatom — szólt Darnay. — Hadd mulassak rajta én is.

Irén önagsága fegyverezte fel ezzel a levéllel én ellenem... A bosszúnak egészen különös módja...

— Irén szerette magát — mondotta Magda asszony.

— Erről csak én mondhatnám meg az igazat — felelte Darnay — egészen röviden: Irén nem szeretett engem, különben nem szakítottunk volna. Ez világos!

— Irén szerette magát — szólt Magda. — Jobban, mint hogy embert szeretni szabad... És tanulmányozta, megértette magát...

— Irén titkos drámaíró... írói és művészi hajlandóságai vannak... irónő vagy festőnő akar lenni — mondta Darnay.

— És azt hitte, hogy jó anyag leszek a számára... folyton tanulmányozott... és sohasem értett meg, soha se szeretett engem... ennyi az egész...

— És mégis kitűnő arcképet festett magáról...

— Olajba?

— Nem, hanem eccebe, epébe... Epébe és vérbe mártott

Magda ünnepiesen szólt:

— A kép címe: "Asszony ösűség".

Haugosan olvasni kezdte a levelet.

— "Ahogy vannak emberek, akik nem tudnak betelni étellel, úgy maga, Darnay nem tud betelni... a nővel. Épek a fogai, kedves barátom, és hatalmas az étvágya, mint a királytigris. Mit tehet maga róla, gyönyörű hím, hogy a halálra-rumult baránykák megbénultán öntudatlanul kuperodnak le maga elé, hogy maga vígan fölfalhassa őket..."

— Ez irodalom... vagy hisztéria — jegyezte meg Darnay. Magda tovább olvasott:

— "Fogai közt vígan ropeg a szétharapott családi béke, a vérző női becsület, asszonyi remények tollai, pihéi szerteröpködnek... És ki mérné magával szemben megvédelmezni a kiszemelt, ártatlan áldozatokat? A külső látszat törvényeit maga pontosan betartja, csak a

belső lelkiismeret törvényeit len vét."

— A nasoulat nem jó — jegyezte meg gunyosan Darnay — az elébb barányokról volt szó, most pedig már tollak és pihék röpködnek.

Magda folytatta a levelet:

— "A tolvajt és gyilkost büntetik, ellenben a családi nyugalom elrablója, a női becsület gyilkosa szabadon jár-kelhet. Ez azért van, mert a törvényeket férfiak csinálják..."

— Ez feminizmus — esufelődött Darnay.

Magda most már végig olvasta a levelet:

— "Maga, kedves Darnay, szerencés ember! A világ legnagyobb bűnével terheltén szabadon jár-kelhet és kedve szerint garázdálkodhat. A maga bűnének nincs büntetése, csak neve van: asszony ösűség!"

Magda még hozzá tette:

— Irén ezt a levelet már akkor megírta, mikor maguk szokítottak. De csak most küldi el önnek... általam.

Darnay a levél után nyúlt: — Szabad!... Elteszem emlékeim közé.

— Nem, nem adhatom — felelte Magda. — Meggértem Irénnek, hogy csak fölolvasson a levelet, aztán visszaviszem neki. És hogy mindent tudjon... Irén itt vár rám a közelben... az átellenes kávéházban... Látja ott azt a piros kalapot? Az az övé...

— Ah, ezt a bosszutervert maguk előre megbeszélték — kiáltott föl Darnay. — És ezért nem mozdult el maga az ablak mellől... Pedig még valami ismerőse meg is láthatta volna...

— Ezek után, kedves Darnay — szólt Magda — remélem, távozhatom?

— Csodálom — mondta Darnay —, hogy maga okos asszony letére megengedte, hogy egy másik asszony bosszujának eszközevé tegye meg. Nem gondolja, hogy Irén barátójának leveléből csak egy oldalú vádat hallhatott? Az igazság úgy kívánja, hogy a másik felet is meghallgassa, vagyis engemet.

— Nincs időm rá, Darnay...

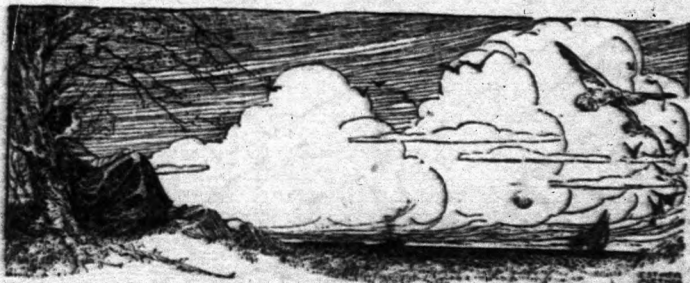
Irén már vár türelmetlenül.

— Akkor menjen, drága kis asszonyom — felelte Darnay. — Maga most szigorúbb ellenőrzés alatt van, mintha a férje lenne magára. Nem tartóztatom. Magda az ajtó felé ment, ott azonban megállt és gunyosan szólt:

— Ez egyszer a "királytigris" kelepcébe került.

— Nem bizonyos — szólt Darnay. — Elvégre azt maga is tudja, drága kis asszonyom, hogy Irén bosszúból és irigységből tette ezt. Irigyelte magát azért, hogy maga feljött hozzám. Gondolkodják ezen asszonyom... és máskor hozzon magával erősebb fegyvereket... A királytigris ajtaja mindig nyitva van a maga számára... mindig beléphet hozzá... És egy nap maga be fog lépni...

Magda összeborzongott és elment.

TAVASZ LOVAG

A Szabadság huszveti melléklete részére írta: LÁNEK ISTVÁN

Örök történet az örök asszonyról s a mindig naiv férfiről.

A MÁR NEM EGÉSZEN FIATAL FÉRFI összerogyva ült a fotelban.

— A szemembe vágod, hogy nem szeretsz? — kérdezte s a fájdalom olyan ruttá tette az arcát, hogy a vele szemben álló nő kénytelen volt elfordítani a tekintetét.

— Nem mondom, hogy nem szeretlek, — suttogta. — De tavasz van. És unom ezt a te házatad itt.

— Valaha pedig hogy vágyódtál utána.

— Most unom. A vastag szőnyeget, a faburkolatot a falon, az előkező kandallabereket, a nehéz tőgyfa butorokat, az ezüstöt — mindent. Ah.

A vágytól feszülő gyönyörű válla szinte szétdobta a kifele lendülő két kárpát, amint a tekintete a tenger felett elvillanó sirály mámoros nekiindulásában repült ki az ablakon.

Egy ideig esend volt. A Már Nem Egészen Fiala Férfi mélyen lesüllyesztette a fejét. Az ablakokon keresztül vastag pászmákban omlott befelé a napsugár, mint fiatal falusi lányok illatok óvakodtak be a házba, ravaszán surrantak a soha tökéletesen be nem zárható ajtók hasadékain keresztül.

Egy ideig esend volt. Aztán a Már Nem Egészen Fiala Férfi könnyesen nézett a Nőre.

— Ki miatt akarasz elhagyni?

— Az asszony bugva nevetett.

— Kicsinyes vagy. Senki miatt. A tavaszi levegő miatt. A levegő miatt, aminek most olyan az íze, mint a friss vízé. A fény miatt. Mert ki kell hogy menjek innét — tollász-kodni akarok a tavaszi szélben, mint a madarak.

— Nem értem ezt a beszédet.

— Tudom.

És ekkor meglátta a Lovagot.

A Lovag pléhből való volt és az ónkárikás ablakban lovagolt. Szép művészi rajz sziluettségében rajzolódott a Lovag az ablakon túl levő égboltra, amint hetykén táncoltatta paripáját. Szép disze volt a lakásnak a Lovag.

Az asszony a Már Nem Egészen Fiala Férfihez fordult.

— Hát, ha már mindenáron tudni akarod, megvallom neked ki miatt akarlak elhagyni. Emiatt a lovag miatt ni. Ó — Tavasz Lovag. Elvisz a meszsi tengerekre és a smaragd mezőkre, zengő erdőkben fogunk együtt járni és a várában pompás nászlakoma vár bennünket. Elmegyek veled.

A Már Nem Egészen Fiala Férfi fáradtan felemelkedett s elmenőben legyintett.

A Már Nem Egészen Fiala Fréfi fáradtan felemelkedett s elmenőben legyintett.

— Bolond vagy.

— Tavasz van.

A Lovag pedig nem szólt semmit, csak ügetett tovább az ablakrámában, büszkén és hangtalanul.

Másnap, korán reggel azonban meglátogatta az asszonyt. Döngve kopogtatott az ajtón és vaskeztűs keze fogására majdhogy eltörtött a kilincs.

— Itt vagyok, — mondta egyszerűen. — Készen vagy?

Az asszony először rémülten húzta össze a vállán a pongolyáját és dus hajzatát főkötő alá igyekezett rejteni.

A Lovag türelmetlenkedett.

— Siess, szerelmem. A nap nászalt énekel és a föld nászbokrotát készít nekünk. Lent vár a lovam. Cifra völegényi nyergel húzta rája és toporzékolva vár magam mellé a nyeregbe. Átölelte az asszonyt. És ez elől az ölelés elől nem lehetett szabadulni.

— A körtákon fogok veled végig lovagolni, — mondta a Lovag az udvaron. — Hadd lásson mindenki! Lássák a mi büszke tavaszi szerelmünket!

— Drága, rebegette az asszony, ezt talán még se lehet. Kissé feltűnő lenne és én nem állhatom az ilyen botrányszerű dolgokat. Menjünk inkább gyalog.

Elindultak s a föld rengett a Lovag erős léptei alatt, amint vitte magával az asszonyt, páncélja csillogott a napfényben.

— Drága, rebegette az asszony, öltözz talán előbb át. Így talán még se lehet, ez kissé túlfeltűnő, nem gondold? És megvárta, míg a Lovag civilben jelentkezett.

Ekkor már a délelőtti sütkezők sétáltak a széles utcákon, siető, dolguk után futó emberek nyüzsögtek, boltokból ki és be hömpölygött az áradat. Autók berregtek és villanyosok tömve, zuga törtettek előre. Utcasarkokon rendőrök dirigáltak a forgalmat.

A Lovag az ő tuláradó nagy szerelmében a legforgalmasabb sarkon átölelte az ő asszonyát és forró csókot akart lehelni ajakára.

— Drága, — rebegette az asszony, — az istenért, nem, na, ezt nem lehet, mit gondolsz? Itt az utca közepén!

— Szeretlek, — ömlött az érzés a Lovagból. — A hajad zuhataga elkábított ma reggel és az újaid végéből muzsika árad. Szeretlek, Te vagy az egyetlen. Az Egyetlen.

És újra föléje akart borulni.

Az asszony rémült szeme azonban megállította.

— Mi az, talán szégyelled a szerelmünket?

— En? Dehogy, hogy is beszélhetsz így, Lovagom, mindenem. Jobban szeretlek mindennél a világon. Megyek veled ahova csak akarod, repülök veled az ismeretlen magasságokba. De — ne haragudj. Drága — itt az utca közepén még se lehet csókolózni. Az emberek, mégis...

— Csekélységen akadsz meg. Mit törődök én emberekkel, ezekkel a nyüzsögő férgekkel. Erős vagyok, szétdobálom őket a világ-négy-tájéka felé a karom lökésével, ha elébed mernek állani.

— Igen, igen. Megfojtasz a szavaiddal. Mégse lehet... Ne... Add ide szépen a kezdet. Majd én vigyázok rád. Tulságosan civilizálatlan vagy.

A Lovag komoran követte. Az asszony, oldalt rápillantott és esodálatos forró szókat suttogott feléje.

— Várj. Ha majd kiérünk a városból és a várad felvonó hidját felhúzzák mögöttünk...

A Lovag megszorította a kezét.

— Ah, tavasz!

— Erről jut eszembe, — mondta hirtelen az asszony. — Nézd csak meg a nőket körülöttünk.

— Nem látom őket. Csak téged látlak.

— De, csak nézd meg őket, kérlek. S ha jól megnézed őket, azt fogod látni, hogy mindegyiken új tavaszi ruha van. Tavaszi kalap. Selyem cipő. Ah, tavasz! És nekem nincs új tavaszi kosztümöm. Se kalapom. Se cipőm.

A Lovag harsogva nevetett.

— Tavaszi ruházatot akarsz. Gyerek vagy. Kell-e szebb köntös neked, mint a fehér bőröd, amely úgy illatozik, mint egy fehér tavaszi virág?

— Nagyon kedves vagy. Drága. Szeretlek. De mégis, hisz tudod. Ruha kell és kalap, tavaszi ruha, tavaszi kalap. Kell. Bemegyünk egy boltba. Jó?

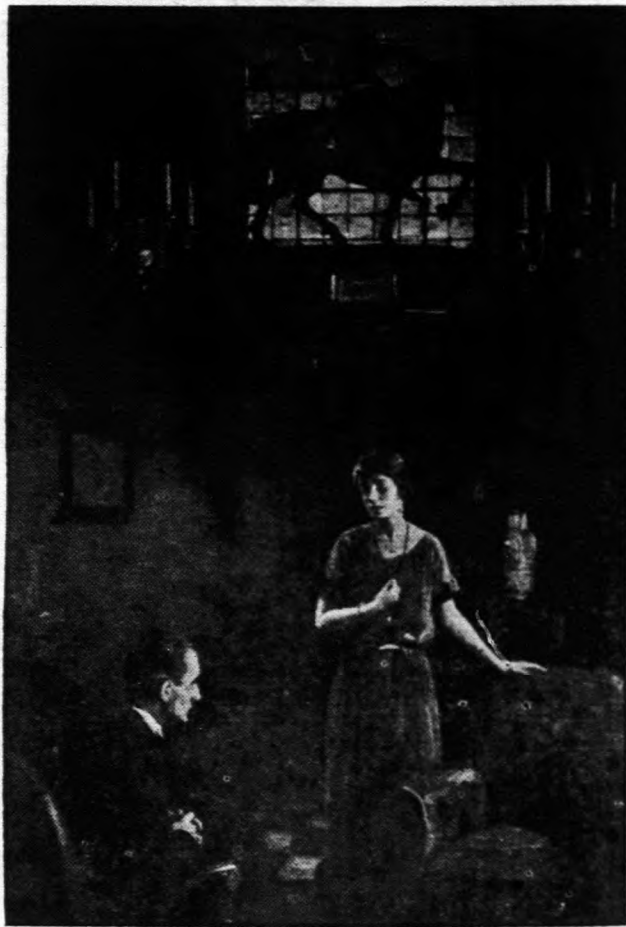
— Ha nagyon akarod. Te érted mit meg nem tennék! Bemegyünk akármelyik izmaelitához és feldulom érted a boltjukat. Agyonvágom a gazdát és nyalábszámra rakom a lábaid elé, amit csak kívánsz.

— Nem kell épen verekedned. Tudom, hogy erős vagy. Mégsem. Csak vásárolj meg, pénzen.

A Lovag megtorpant és összevonta a szemöldökét.

— Pénz! Mindenem van, erőm, szépségem, fiatalságom és egy örülten lángoló, érted lángoló hatalmas szerelmem! De pénzen, az nincs! Inkább bemegyek és agyonvágom...

De az asszony e félig befejezett utolsó mondatot már nem is hallotta. Eltűnt. Délben már otthon is volt és a Már Nem Egészen Fiala, de Gazdag Férfi nagyon esodálkozott hogy sajátkezüleg fozte meg neki az nap az ebédet.

venyei el
je
Darnay
okról volt
tollak és
levelet:
likost bün-
aládi nyu-
női beesü-
on járkal-
mert a tür-
malják...
esnio
vegig ol-
arnay, sze-
ilág legua-
lten szaha-
lve szerim
maga bü-
e, csak ne-
ség!
tette.
velet má-
or maguk
most kül-
alam.
tán nyult,
teszem em-
tom — fo-
Megigertem
folóvason
szaviszem
ndent tud-
ram a kö-
es kávéház-
z a piros
osszatervet
eszék —
— És
el maga a
ig meg va-
is láthatta
elves Dar-
a — remé-
ondta Dar-
okos ass-
cedte, hogy
bosszujának
Nem gon-
urátójének
oldaln vá-
gazság ugy-
ak felet in-
s engemet.
Darnay...
metlenül.
drága kis-
te Darnay.
rubl ellen-
tha a férje-
tartóztatom.
felé ment,
és gúnyo-
királytig-
ült.
— szolt
e azt maga
asszonyom,
l és irigy-
nygylte ma-
maga feljött
ek ezen ass-
kor hozzon
egyvereket...
aja mindig
számára...
ozzá... És
fog lépni...
zongott és

Az öreg bolt gazdája

Írta: SZENTGYÖRGYI FERENC

Mélabus gordonka hangjai egy régi, régi boltban.

IKOR először jártam a vidéki városban, ahol aztán éveket töltöttem, onnantól ö-dögésben megálltam az egyetlen könyvesbolt kirakatánál. A kirakat alig volt nagyobb egy rendes pesti ablaknál, úgy látszik, utóbb vágták be a földszintes ház falába. A kirakatüveg mögött, melyet esztendő piszok homályosított el, nagy elhagyatottságban hevert néhány öreg kalendárium felkunkorodó füffel, a tábláján feszes bakakáplár szines képével, vagy János bácsiéval; akinek olyan piros az arca, mint a ropogósra sült malac, vagy fehérszakállú jóvendómondóval, aki esinos süveget hord, vagy Komárom város templomtornyával. Ott fonyadt még bus feloslásban a Hatszáz Magyar Nemzeti Dal, a tizenhárom aradi vértanu fametszetű képe, aztán álmoskönyvek, gyertyatartó dísznek való sok rózsaszínű papiros, régi béli meghívók, egykor csillogó, most poros és ernyedttől kottillók, rozsdás körzők, vonalzők, diákok számára és néhány közkeletű, olcsó könyv. Ezek a könyvek, esőmósta fedetükkel és elhalványult írásukkal, az örök enyészetnek olyan kihűlt mozdulatlanúságával feküdtek ott mint a kihányt esontok a felásott, régi temetőben.

A Porgia Lukréciaira kék ceruzával ró volt írva, hogy ára 20 krajcár. Kezembe szorongatva a két hatost, beléptem a boltba, ahol az ernyedő papiros esipős, szagába botlott az orrom. A négy fal mellett a tetőig tornyosultak a könyvek, a háttérben pult húzódott meg, magas íróasztallal, mely mellett csak állva lehetett írni. A boltban senki nem volt, a kis benyúló szobában azonban valaki a Schubert-Staendchen-t játszotta gordonkán. Hangos köszöngetéssel próbáltam feltűnést kelteni, mivel azonban nem kaptam választ, bementem a másik szobába. Egy szőke, szemüveges óriást találtam ott, aki úgy borult rá a gordonkára, mint a parasztszönyeg egy bokor salátára. Megjelenésem nem zavarta; tovább játszott és csak mikor fordított a kottán, mondott annyit udvariasan:

— Mind'árt, kérem.

Nyugodtan megismételte a darab második felét és mikor befejezte, félretette a hangszer.

— Mivel szolgálhatok? — kérdezte töelme a boltban halk, álmatag hangon, miközben a két kezét fölemelte rövidlátó szeméig és összedörzsölte őket. Oly nagynövésű volt, hogy ez a kézdörzsölés is vagy negyedméter magasságban történt a fejem fölött.

Mondtam: Borgia Lukréciait. — Olcsó könyvtár! — szölt be a kereskedő a kis szobába — mire nagy kesedelemmel és hangos morgással egy züllött ruhájú, részeges képű, idősebb ember jött ki a boltba. Mikor rám-

nézett, észrevettem, hogy az egyik szemét egészen ellepte a hályog és már a másikon is terjedőben van, mint a sűrű pára az üveglapon.

— Kérem, Kovács ur sziveskedjék kikeresni a Borgia Lukréciait, — szölt a kereskedő. — Olcsó Könyvtár, ötvenhét.

Az öreg segéd gyűlölettel mért végig, miközben létrát tá-

kezőben a Borgia Lukréciaival eltűnt, mintha a sülyesztőbe lépett volna és én ismét egyedül voltam a boltban, tétován szorongatva kezemben a két hatost. Egyedüllétem nem tartott sokáig, mert az utcáról egy idegen lépett be, kezében hatalmas kofferrel és tölem Hubinszky ur, a boltos után tudakozódott.

— Ugy estefelé, — ha bejön. Az anyját temetik.

— Oppardon! — mentegőzött az idegen. Igazán nem tudtam. Máskép nem háborgattam volna. Tetszik tudni, cégem sürget, hiszen uraságod ismer engem: a Zeusz irodalmi és nyomdávalat képviselője vagyok.

— Tudom, — bökte oda félvállról a segéd, karjait összefonva és hátát neki vetette egy könyvrakásnak. A további tárgyalásból kiderült, hogy Hubinszky ur már reugeteg pénzzel tartozik a Zeusznak, de egyáltalában nem fizet, egy fillért nem tudnak rajta bevasalni. Az utazó most is több lejárt váltót hozott magával. Kovács ur egy kőszobor mozdulatlanúságával hallgatta végig mindent és használható felszemével csak a terjedelmes táskára vetett néha egy-egy oldalpillantást. Végül az utazó megkérdezte, nem volna-e valamilyen szüksége a cégnek, mert bár Hubinszky reugeteg tartozással uszik nálunk, azért ő még esz-közölhet ki számára valami hitelt. A vén segéd egyszerre elemében volt. Válogatás nélkül diktált föl mindenféle papírfajtát, irkát, hivatalos nyomtatványt, nem álkudott és a mintákat meg sem nézte. Az utazó összecsomagolt és sávozott Kovács ur pedig köpött egyet és visszament a kis szobába.

Ekkor, mint a föld szelleme melyet most idéztek, velem szemközt, a pult másik oldalán, kezdet lassan kiemelkedni a málysből a szőke óriás, lassan kinyílt, mint a bicska és mikor felnőtt egész magasságáig, mintha misem történt volna, tökéletes udvariassággal átnyújtotta nekem a Borgia Lukréciait.

— Ma hallom, hogy Hubinszky ur a leggazdagabb emberek egyike a városban. Miután többet élt a pult alatt, mint fölötte, szeliden elgondokázta az időt, soha sem fizetett és soha nem tudta, mi je van, megvett mindent, amit hiteltre kapott: most, hogy örök váltójeláratok, elveszített porok, szakadatlan végrehajtások után egy bátor expedíció lement a pincejébe, fölment a padlásra, áttarta a boltot, a kis szobát, kifogyhatatlan bányáit találta papírnak, nyomtatványknak, írószernek, könyvnek. Csak kalendárium a mi a múlt évszázadból rohadt ott, az megtöltött egy vagont és annyi az itatóspapír, amennyit egy év alatt nem fogyaszta el Kis-Magyarország. A gyertyadíszek, béli meghívók, kottillók mai értéke fölér egy emeletes házzal a Fő útsán.

Hubinszky ur, a hosszú lengyel, miután tisztességes végkielégítést adott a felszemű Kovácsnak, csak a gordonkáját vitte ki a boltból és szobájából most, holdas estéken, messze elsír a Schubert-Staendchen. Szabálányok járnak arra a babájukkal, hogy hallgassák.

masztott a könyvvállványok és felmasztott rajta. Egyre morgott. Az Olcsó Könyvtár füzetek az állvány tetején sorakoztak, mintegy félméterrel a segéd feje fölött, bár felhágott a létra legfelső fokára. Rossz szeme miatt nem láthatta a sorrendbe rakott könyvek számait és azért találmra kapkodta ki egyik füzetet a másik után, de hol tulment, hol innen maradt a keresett számon.

— Hetven, — mondta, mikor a füzetet közel vitte félig ép szeméhez. Visszatette, másikat vett ki. Negyvennyolc... Visszatette. Hatvanegy... Ötvennégy. — végre az egyik füzet le röpül a magasból.

— Talán ez az, amit leejtett? — kérdezte a kereskedő, aki lehajolt és fölvetette.

— Nem. Amit ledobtam, — válaszolt nyersen a segéd és visszament a kis szobába.

A kereskedő a pult mögé került, velem szemben. Én át akartam adni neki a könyv árát, de abban az egyetlen pillanatban, míg félreéreztem, esoda történt. A könyvember,

— Az imént még itt volt, — válaszoltam zavartan.

Elment!

— Nem tudom.

— Itt van valahol?

— Nem tudom.

— Visszajön?

— Fogalman sincs róla.

Ebből a zavart helyzetből a felszemű Kovács ur mentett ki, megint kibujt a kis szobából és brutális türelmetlenséggel válaszolt az idegen kérdéseire:

— Hubinszky ur nincs itt. Elment.

— Régen elment! — kérdezte az idegen, aki szemmel láthatóan bizalmatlanul fogadta Kovács ur kijelentéseit.

— Legalább egy órája, — válaszolt a segéd.

— Talán megvárnám, ha nem maradna sokáig. — kísérletezett az idegen.

Kovács ur éles gunnyal válaszolt:

— Azt lehet. Tessék helyet foglalni. — Ezzel készült vissza a kis szobába. A táskás ember utána szölt:

— Nem tetszik tudni, mikor jön vissza?

Az ős egyiptomiak

A Szabadság husvétli melléklete számára írta: MISKOLCI G. MIKSA

"Leleplezések" egy régen kihalt népről.

TUT-ANK-AHMEN sen ki. Jellemző, hogy nemcsak sirhelyének felfedezése körül olyan tudományos alapossgal verték a nagydobot, hogy a világ

Figyelme szokatlan mértékben fordult az ókori egyiptomiak ősi kultúrája felé. A laikus nagyközönségnek ez az érdeklődése mindenesetre tiszteltreméltó iniciatívából ered, minthogy a kíváncsiság természetének legnemesebb hajtása az, amikor abban nyilvánul meg, hogy tudni szeretné, milyenek is voltak azok az állomások, melyeket a mai civilizációnk most már repülőgépen száguldó röpte érintett; milyenek voltak azok a fejlődési fokozatok, amelyek mai kultúránkat, noha nem éppen közvetlenül, kialakították; mit tudtak azok az emberek, akik évezredekkel ezelőtt éltek, szerettek és szenvedtek...

A történelem jártas, iskolázott emberek előtt nyilvánvaló volt, mindenkor ama tény, hogy Egyiptomban tulajdonképpen kétféle vallás létezett: a papoké és a népé. Az utóbbiak, primitív felfogásukhoz képest, Oziriszben tisztelték az atyaistent, aki mindeneket teremtett, a felesége Izisz volt, aki évente megtermékenyült és a természet áldásaiban részesítette az embereket. Ammon, Roh, Ptah, stb. mind egy egy kisisten volt, akit különböző alkalmakkor imádoztak az egyszerű nép. A papok ellenben meg voltak mindenkor győződve róla, hogy a természet megnyilvánuló erői mind egy egyetlen intelligenciára vezethetők vissza, aki maga láthatatlan, sőt, egy bizonyos mértékben tul, felfoghatatlan, de megjelölhető különböző megnyilvánulásaiban. A papoknak, akik a Pharaó uralkodásának pillérei voltak, természetesen eszközbe se jutott, hogy a közönséges népek, a jó dolgos pyramis-építőknek philosophiát, meg theosophiát nyújtsanak. Csak hadd imádják ők Oziriszt a bikában, Iziszt a Nilusban, csak hadd higgyenek a rettenetes kigyóban, (ami nem volt pedig a papoknak egyéb, mint az örök-élet szimbóluma) és csak hadd boruljanak le a szent Scarabeus, a foszforreszkáló, ganajutó bogár előtt, ők, a papok tudták, hogy mindez csak jelképes megzemélyesítője az elvont igazságnak, nemcsak az abstract, hanem a köznép elől "elvont" reális igazságnak is.

Képtelennél-képtelenebb mesékkel butították a kaszokra tagolt azzaz a rabszolga állapot különböző fázisaiban szenvedő népet és az istenekről szóló történetek nem mindig maradtak a legszigorubb erkölcsi határok között. Vérontással és vérfertőzéssel dusan keresztül van itatva az egyiptomi istenek mythológiája, ami egyrészt azt bizonyítja, hogy a népiélet maga sem állott valami nagyon tiszta bázison, minthogy evidenciális igazság az, hogy a népiélet maga elképzeléseinek hymnusát fonja ugynevezett istenei köré, — másrészt az is bizonyos, hogy hiányzott az egyiptomi vallásból még csak a tendenciája is annak, hogy erkölcs-nemesítő hatást fej-

sen ki. Jellemző, hogy nemcsak meg volt engedve, de a magasabb rendű osztálybelinek szinte "nobless oblige" kötelessége volt, hogy — saját nővérét vegye feleségül.

Akármit vélekedünk is, egyes ásatag jelek alapján, az ós-egyptomi kultúráról, mégsem szenved kétséget az a tény, hogy valamely nemzet nagyságát nem háborus hódításainál fogva, se nem a technika terén végzett mechanikus eredmények alapján kell mérlegelnünk, hanem abból a szempontból, hogy bármely téren felmutatható haladásuk mennyire mozdította-elő a széles népréteg és ami ezzel egyenlő, az egész emberiség jólétét. — Ebből a nézőszög-ből tekintve Egyiptom, és urai, mert csak az urakról beszélhetünk a rabszolgaság eme klasszikus hazájában, nem igen számíthatnak arra, hogy a civilizáció előharcosainak tekintsük őket.

De, talán felreértve a magasabbrendű morális történelmi mértéket, egyébként felfedezhetünk-e a mumiák földi életében valamely momentumot, mely adalékul szolgálhat arra, hogy többé-kevésbé hozzájárulnak a világ-képnek tökéletesítéséhez? Legnagyobb sajnálatunkra, nem szolgálhatunk, semmi olyással, amire tiszta lélekkel rámutathatnánk, hogy: ime, ez Egyiptomból jött nekünk. (Hacsak zsidó felebarátainkra nem dejszen, — ugye — bennük sincsen köszönet.)

Csodálatos, hogy akik ama hatalmas méretű pyramisokat megalkották, mégcsak a mai értelemben vett mértan alapelveivel se voltak tisztában, a matematikájuk pedig egyenesen komikus képet mutat. De hadd mutassuk be önöknek egy példával, mert érezzük, hogy állításunk szinte hihetetlennek hangzik:

Nos, igen, az egyiptomiaknak fogalmuk se volt a szorzás és osztás alapelveiről. Amikor szorozni, illetőleg osztani akartak, akkor az összeadásnak, vagy a kivonásnak egy komplikált módszerét alkalmazták. Mert ezt a kettőt: összeadni és kivonni, azt, hála a szent Scarabeusnak, tudták. Mit csináltak tehát, amikor azt kellett kiszámítani, hogy mennyi pl. 9-szer 7? Erre ott volt nekik a következő tabella:

7	-----	1	
14	-----	2	
28	-----	4	
56	-----	8	
112	-----	16	
			és így tovább

Vagyis, az egyik oldalon a 7-es számot adták önmagával össze (14), majd ezt megint önmagával (28) stb., a másik oldalon pedig az egységet adták össze. Na most azt kell megfejteni, hogy mennyi is 9-szer 7? Ebből a célból összeadták a megfelelő egységeket, vagyis a jobb oldalon: 8 meg 1 az 9, mi megmutatta neki az utat arra, hogy a baloldalon

ugyancsak összeadják a 8 és 1 mellett található 56-ot és 7-et, amire aztán kisütöttek, hogy 9-szer 7 az annyi mint 56, meg 7, azaz 63.

Még érdekesebb és körülményesebb volt az osztás, vagyis jobban mondva, a komplikált kivonás. Válasszuk példának e súlyos feladatot, hogy hányszor található 7 az 50-ben, azaz 50:7 mennyi? Ezt így csinálták a fenti táblázat segítségével:

Kivonták az 50-ből a baloldalon legközelebb eső számot, vagyis 28-at, a maradékból megint a legközelebbi számot, ilyen módon:

50-ből 28 az 22; — 22-ből 14 az 8; — 8-ből 7 az 1.

Mikor a 28-at kivonták, feljegyették a mellette levő számot "4", a 14 kivonásával kapták a "2"-t, a 7-tel az "1"-et, most ezt összeadták: 4 meg 2 és 1 az 7, tehát végre rájöttek, hogy 50-ben a 7 megvan 7-szer és még ott a hét nekik a maradék 1 is. Nem vészett el. Ami pedig a nagy igyekezetben nem lett volna csoda.

Ezek után azt hiszem, nem fognak önk sem csodálkozni, ha eláruljuk, hogy a tört számokkal olyannyira hadilában állottak, hogy valóságos csatákat kellett vívniok, amíg pontos számtani eredményt bírtak felmutatni. Beesületükre szolgál, hogy mégis megbirkóztak vele. Tájékoztátásul pedig, úgy vélem, elegendő lesz felemlítenünk, hogy csupán csak 1-es számlálóju törtekkel dolgoztak, legfeljebb még a 2-sel, ennél magasabbal megint csak kerülő uton tudtak boldogulni. Pl. a 3/4 törtszámmal úgy számoltak, hogy felbontották egy negyedre meg két negyedre. De lássunk (csak ebből is egy-két példát:

Hogyan osztunk el 5 részre 2-öt, azaz 2:5?

Részeire bontjuk az 5-öt, így: Két harmad része 3 és egy harmad, egy harmada pedig 1 és két harmad, ez az 1 és két harmad közelíti meg legjobban a feladatot szereplő kettőt, tehát annyi már biztos, hogy 2-nek az ötöd része annyi, mint egyharmad — plus az a szám, mely az 1 és két harmadot kettőre kiegészíti, vagyis az a szám, mely 5-tel megszorozva egyharmadot fog kitenni. Sajátságos módszerükkel ezt így csinálták:

5	-----	1
10	-----	2
20	-----	4

A jobb oldalon levő 1 meg 2 az három adta meg nekik az egy harmad képét, melynek megfelelőleg az 5 meg 10 eredményezte az egy tizenötöd számot, mihez képest illő tudományossággal megállapították, hogy kettőnek az ötöd része annyi, mint egy egésznek az egy harmad, meg egy tizenötöd része.

Ez így is van, de hát mégis, nem furcsa egy kissé?

Vagy itt van oszd el kettőt 7-tel:

Egy egész 7 az 7, egy fél 7 az 3 és fél, egy fél 3 és fél az 1 és fél meg egy negyed. Ez az 1 és fél meg egy negyed közelíti meg legjobban a felosztandó kettőt, tehát azt már tudjuk, hogy 2-ben a 7 egy félnek a felével van meg, vagyis egy negyedszer plus az a szám, mely 7-tel megszorozva, a hiányzó, az 1 és felet meg egy negyedet kettőre kiegészítő egy negyeddal lesz egyenlő azaz:

7	-----	1
14	-----	2
28	-----	4

A jobb oldalon levő négyes szám indikálja, hogy azt egy negyednek véve, a mellette található 28-ból egy huszonnyolcadot csináljunk és kimondjuk, hogy 2-nek a 7-ed része ezek szerint: egy negyed meg egy huszonnyolcad.

Ha arra törtünk volna, különösen szakembereket érdeklő különböző mértani problémák példáit mutatnók be, de minthogy az ós-egyptomi műveltségi vívónak csak általános vonalait óhajtuk megrajzolni, a számok száraz birodalmáról egy merész lendülettel vessük magunkat arra a kérdésre, hogy — mit szölt volna a kis nancyi patikáros, Coué mester ahhoz a bővészethez, amit az egyiptomiak már évezredekkel ezelőtt gyakoroltak, ahhoz a bővészethez, melyet művészetnek hiába hirdet a XX. század reklámművésze.

De igen gyakori azoknak a ráolvasásoknak a módja, amikor minden "isteni" segítség nélkül, pusztán a Coué módszer alapján bebeszélték maguknak a "gyógyulást". Itt egy formula:

"Távozz, te, aki jöttél a homályból (t. i. a betegséghez, mint egyéni létezésben levő személyhez beszéltek). Távozz, te, akinek orra immár visszafelé fordult. Távozz, te, akinek arca immár hátrafelé fordult, azt sem tudván, hogy minek jött. Távozz, te, aki jöttél, a homályból, akinek arca immár hátrafelé fordult, azt sem tudván, hogy minek jött. Talán megcsókolni jöttél? Nem engedlek csókolni. Talán elnémitani jöttél? Nem engedlek elnémitani. Talán ártani jöttél? Nem engedlek ártani. Talán elvenni jöttél? Nem engedlek elvenni. Immár elkészítettem ellened az óvszert; megsütöttem a pogácsát, megolajoztam a pogácsát és megédesítettem mézzel. Édes az élődnek, rossz a halottnak."

De bizony jó a halottnak és rossz az élődnek: ilyesmiket kiánsni az ós-kultúrának pappuszai közül. Érdekes, — de mi haszna van az emberiségnek az ilyen "művelődés"-ből? Egyáltalában, hátrább volnánk-e, ha az egyiptomi kultúra elveszett volna a számunkra?

Apropos, az egyiptomiak így találták meg elveszett dolgaikat, legalább is hát az ókori Sherlock Holmes-ek számára eképen szól az utasítás:

"Ha elloptak tőled egy tárgyat: Végy elő egy teljesen szűz fiú (Folytatás a 14-ik oldalon.)

AZ ÖRÖK RENDEZ-VOUS

(Folytatás a 3-ik oldalról.)

szinte bocsánatkérően nézett rám. Eszrevettem, hogy erősen liheg s hogy erővel tartja vissza feltörő köhögését. Később a sarkon neki-támaszkodott a falnak. Remegve figyeltem s egyszerre láttam, hogy megtántorodik. Odaugrottam hozzá és megkaptam a karját. Rémült szemmel nézett rám. Kértem, engedje meg, hogy haza vihessem. Nemet intett a fejével. Könyörgtem, unszoltam s végül is engedett. Autót hívtam, belesegitettem a kocsiába. Most megtudtam lakásának címét, a nevét s hogy Margitnak hívják. Azután némán ültünk egymás mellett. Fájdalmas örömben remegtem s nem tudtam egy szót szólni hozzá. Ő bágyadtan a kocsi támlájára hajtotta fejét.

Végre megérkeztünk. A város nyugati oldalán lakott, messze kint a Madison Avenue környékén, két lakásos házban, az emeleten. Fel-támogattam a lépcsőn s beléptünk szobájába. Lesegitettem kabátját és kalapját s lefektettem a diványra. Vizes borogatást tettem a fejére és a mellére s elszoruló szívvel néztem fájdalmas, sápadt, beesett arcát. Végre magához tért, felállott s kezével végigsimította a szétborzolódtatott haját. Mosolygott s leült az asztal mellé. Köszönő szavakat suttogott, de annyira elfogódott hangon, hogy nem értettem s csak könnyes, barna szeméből láttam, hogy mit is akar mondani. Tiltakoztam, vigasztalni és megnyugtanni próbáltam. Lassan-lassan sikerült felvidítanom. Még a nevetését is hallhattam, finom volt apró és csengő, mint a gyerekéké. Teát főzött s kezeivel végigsimította a közlekenyek lettünk, mint régi barátok, akik most hosszu távollét után ismét találkoztak. Elmondtuk egymásnak életünk történetét s csak akkor akadtunk meg, amikor a Euclid és az East kilenc sarkára értünk elbeszélésünkben. Ekkor megkértem, engedje meg, hogy Margitnak nevezzem s hívjon ő is engem a keresztnemem. Beleegyezett. Megfogtam a kezét és mélyen a szemébe néztem: Margit, kire vár maga? Megijedtem a magam hangjától, annyira idegenül csengett. Elpirult, kezét kivonta kezemből, lehajította a fejét s az asztalkendőn babrált ujjaival. Azután elmondta ezt a történetét is. A völgyégyre vár, akivel mindig a Euclid és az East kilenc sarkán szokott volt találkoznia s aki az esküvő előtt néhány héttel elhagyta.

— És szereti, még mindig szereti? — kérdeztem.
Felállt s odalépett elé: — És maga kire vár?
Nem szóltam semmit, a szemem elhomályosult, átöleltem a derekát s fejemet mellére szoritottam. S akkor éreztem, hogy egyik kezét

a vállamhoz érinti s a másikkal halkán végigsimogatja a hajamat. Felugrottam, tenyerem közé fogtam vergődő fejét s megcsókoltam a száját. De ez a csók hideg volt, mintha valami sűrű fátyolon át csókoltam volna. Egészen zavartak voltunk mind a ketten. Már nem tudtunk beszélni. Elbucsuztunk s megigértük egymásnak, hogy másnap ott leszünk a Euclid sarkán.

Ettől fogva minden este találkoztunk. — Boldogan indultam neki Margittal a városnak. Beszélgettünk, kis vendéglőkben vacsoráztunk, moziba, vaudevilleokba és színházakba jártunk. Kértem, hogy legyen a feleségem. Vonakodott. Vártam és újra és újra kértem s végre beleegyezett. Néha elmentünk együtt kis szobájába s amíg átölelve tartottuk egymást s egy-egy csókot váltottunk, a boldogság felhőkarcolóit építettük álmainkban.

Igy telt el a tél. Az esküvőnk előtt pár nappal már kitavaszodott s én a sarkon a szokott időben vártam Margitot. Ekkor történt meg először ismeretségünk óta, hogy ő nem volt ott a pontos időben. Nyugtalanság fogott el. Egyik cigarettát a másik után dobtam el. Már egészen besötétedett, amikor végre megérkezett. Férfi vezette a karján, magas kövér férfi, arca fehér volt, mint a tej és két rózsza virított rajta. Ritkás, halvány szőke hajusa szinte elveszett arcában. Margit zavart volt, a karját kiszabadította a férfi vaskos karjából s nagy barna szemé egészen megléte könnyel.

— Bocsásson meg. Eljött... Eljöttem... Bocsásson meg.
A férfi lekötözött mosolygott:
— Mi férfiak megbocsátunk egymásnak. Értethető. Hm! Most már megházasodhatunk!

Hívtak, hogy menjek velük. Nem mehetek, — feleltem s oda-nyújtottam Margitnak a kezemet. Bocsásson meg, — mondta még egyszer s azzal kezét szoritottunk és elváltunk. A férfitől is kezét fogtam és egyedül maradtam.

Különös, de nem éreztem semmi fájdalmat. Nyugodt voltam. El-néztem, hogy ott szemben a felhőkarcoló vasgerendái mint tűnek el a köoszlopok mögött s a gerendák mint nyulnak egyre magasabbra és magasabbra. Valam nagy könnyedséget éreztem. A sarkon egyre kevesebben álltak és jártak. Én nem mentem el. Nem kaptam senki-től és nem adtam senkinek rendez-vouzt s mégis ott maradtam. Fric-tem, hogy meg kell várnom azt, aki egyre inkább közeledik felém s akivel találkoznom kell még itt a földön.

TALÁLKOZÁS EGY JÓ ASSZONNYAL

(Folytatás a 7-ik oldalról.)

BIZONY éjjel ébredtem fel. A falóra hetykén ketyeggett. Tik, tak, tik, tak, tik, tak... bom, bom, bom... tizenegyig jutottam. Tehát tizenegy óra van — állapítottam meg. Az utcán a kapu felett égett a gázfény és belesugárzott szobámba. Félálmos szemmel úgy láttam, mintha a fény kar-jával belenyúlna szobámba és minden kedves és értékes em-léktárgyamat megmarkolja sugárujaival. Az íróasztalomon egy halálfej volt és nekem úgy tetszett, mintha a fény sugar nagyon erőlködött volna, hogy eldöntse. A fénykar olyan vas-tagnak látszott, mint egy szép, egészséges ág. Aztán úgy lát-tam, mintha a sok fénykar lelkesen handabandázna, keresz-tül-kasul ágalt a szobámban, eja — mondtam — eja, tivornyázik a gázfény. Zöld és sárga színben volt a szobám, a fény fűgén ráosont a zöld tapétás falra, felágaskodott a sarokba, onnan villámsebesen leillant a padlóra, végigbukdacosolt a butorokop, aztán ráereszkedett a duynhára, majd az arcomra. Itt megpi-hent. És teljesen felébresztett. Csöngettem. Benyitott a gaz-dasszonyom. Fehér hálókötösben volt. A haja lompos.

— Balázs ur — mondta szörnyűködve — mi történt Ön-nel? Délután háromszor is fel akartam ébreszteni. Ön azon-ban olyan mélyen aludt, hogy nem sikerült. Különben az a szerencséje, hogy még nem feküdtem le, mert bizony hiába esengetett volna.

— Átálaludtam a születésnapomat — mondtam nevetve. — Az utóbbi időben alig aludtam valamit. Nagyon megviseltek az éjszakák.

— Csakis maga a hibás — mondta a gazdaszonyom feddően.

— Persze — feleltem — persze, hogy én. Mondja, kedves Kleinné, kaptam ma délből táviratot?

— Ne szörnyűködjek, kérem. Erre feleljen: kaptam táviratot vagy sem.

Az ős egyiptomiak.

(Folytatás a 13-ik oldalról.)

gyermekét. Kend meg a tenyerét egy réz-serpenyőnek a koromjával, kend meg a kormot a bogynak tiszta olajjával. Állítsd a gyerme-ket a nyitott ablak elé, keletre nyíljék az ablak. Kezében legyen a papyrusz-tekerés, a tekerésen legyen *nek szent neve. (Vala-mely istennév.) Olvasd a tekerés-ről és a gyermek háta mögül, an-nak jobb félbe, olvasd, aztán kérdezzed a fiugyermeget, vaj-jon lát-e egy fekete embert? (Ha ez még nem "lát" semmit, akkor a szent neveket még egyszer, visszafelé kiejtve, a gyermek bal-fülébe kell elsuttogni, amire egész biztosan bekövetkezik — a hyp-

Polachek Zoltán
Főmérnök, hites szabadalmi ügyvéd személyesen kezel magyar feltalálók ügyeit az Állami Szabadalmi Hivatalban s DIGITALANUL tanácsot ad. Irjon iródnak bá NYEREN képes könyv-ért. TALÁL-MÁNYA rajzát küldje meg ma

notikus trance.) A megjelenő fe-kete alaknak a gyermek azt mond-ja: Rádaparancsolok, hogy Mes-terem és mestered hatalmánál, es-küjénél és rendelkezésénél fogva megmutasd nekem a tolvaj alak-ját, nevét és helyét, ahová azt a lopott tárgyat rejtette, melyet *tól, aki *nak a fia, eltulajdo-nított."

Mai civilizációnak nincs mit megköszönnie, mikor a mult pio-neerjeit kutatva, véletlenül Egy-ptomra bukkanunk. Nem hasonlít ható Rómához, vagy Athénhez, de még csak Khaldéához se, vagy Babyloniához, amelyek mindegyi-ke többé-kevésbé hozzájárult

LEGUJABB!
Magyar Asszonyok Figyelmébe!
Ha érdeklődik hazai és ame-rikai kézimunkák iránt, úgy kérje nagy díjmentes árjegyzékemet. Bárkinek szívesen küldöm.
LOUIS KOHN,
Kézimunka, Stempelő Gyár és Női Divat Áruháza
811 So. Main St., Akron, O.

mai művelődésünk alapjához. — Majdnem minden egyes okori nép-nek hálával tartozunk, mert ki-től a betűvetést, kitől a számo-lást tanultuk meg; egyiktől épí-tészetet, másiktól csillagászatot; kitől-kitől tudományt, művésze-tet, törvényeket, vagy más más,

az emberi haladást és boldogu-lást biztosító kulturát tanul-tunk. Egyiptomtól semmit, semmit, de semmit!
De jó ezt is — tudunk!

ÖRÖM

ha az óhazaiak hírt hallanak ame-rikai rokonaiktól, de

KÉTSZERES ÖRÖM

ha az amerikai rokonok pénz-ségítést is küldenek.
AZ AMERICAN UNION BANK LEGOLCSÓBBAN ÉS LEGGYOR-SABBAN UTALJA ÁT A PÉNZT MAGYARORSZÁG BARMELY RÉSZÉBE.

KÖZJEGYZŐI ÜGYEK pontos és lelkiismeretes elintézése.
HAJÓJEGYEK a legjobb vona-lakra eredeti áron.
FELVILÁGOSÍTÁST ÉS TANA-CSOT INGYEN ADUNK.

AMERICAN UNION BANK

Németh János, elnök.
Füzetlet: 10 East 22nd Street, a Bankpalotában.
Fiók: 1597 Second Avenue, Corner 33rd Street, NEW YORK.

Oktatási Magyar zenei tan-könyvek, hegedű-iskolák:

Bloch J. Hegedű iskola 5 kötetben, egy-egy ára \$1.00
Huber K. Hegedű iskola 4 kötetben, egy-egy ára \$1.00
Metz Albert Hegedű isko-la, a legjobb magyar he-gedű iskola 2 kötetben, egy-egy \$1.00

Bloch J. 101 magyar nép-dal hegedűszólóra, 3 kö-tetben, egy-egy ára \$1.50, a három együtt \$3.50
Rendeléshez szíveskedjék az összegzet és 25 cent portóköt-séget Money Orderen mellékel-ni, mivel a posta kottát után-vétellel nem szállít.

Minden magyar és külföldi zenemű raktáron!
BARD FEREN ÉS FIA
new yorki fiókja

KEREKES BROS.
Amerika legnagyobb magyar könyv, kotta és hanglemes kereskedése
208 East 86th St., New York City.
Kérje teljes magyar kotta, könyv és lemez jegyzékünket!

Gyermeki szivek hálája

Alkik nem felejtkeznek meg jötevőkről.

Miként köszönik meg a nélkülözö magyarországi gyermekek az amerikai segítséget? — Beszédes levelek. — Gyermekek hálája és a feltámadás gondolata.

A MINAP a Szabadságban már megemlékeztünk arról, hogy a magyarországi gyermekek micsoda hálával és elismeréssel viseltetnek a loraini magyarok iránt, akik jötevény szívére hallgatva segítettek rajtuk a Magyar Ifjúsági Vörös Kereset közvetítésével. Akkor megírtuk, hogy a levelek egy részét leközzöljük a mellékletben, ha lássák az amerikai magyarok ezrei, hogy a magyarországi nélkülözö gyermekek miként tudják méltányolni a jóságot.

Csakis meghatottsággal lehet olvasni az alábbi leveleket és esakis szeretettel lehet elmerengeni azokon a kedves, reményekkel és hittel táplálkozó arcon, amelyek a levelek közül ránk tekintenek. Magyar gyermekek hálája! Megrendítő, hogy ezek a fiatalok annyira rászorulnak a segítségre, de vigasztaló, hogy megtudják becsülni a segítséget.

Ezeket a leveleket valóban érdemes elolvasni. És miután husvétra jár az idő, gondoljunk arra, hogy Magyarország feltámadása részben csak a fiataloktól függ. Ha felnőnek, épen, egészségesen, teljes testi és lelki erővel, kétségtelenül nagyobb szolgálatot tehetnek szülőhazájuknak, minthogy ha esenevészen nőnének fel. Akik segítettek rajtuk, azoknak az az elégtételük is lehet, hogy ezeken a gyermekeken keresztül valóban szolgálatot tettek Magyarországnak is.

Kedves Vörös-keresztes Bácsik és Néni!
Hálás szívvel mondok köszönetet azért a segélyért, amelyben engem részesítettek. Nem csak a magam nevében, hanem a többi szegény magyar gyermekek nevében is

kérem az ég áldását a vörös-keresztes bácsikra és néniére. A részemre küldött 3000 korona segélyből hasznos dolgokat vásároltam.
Kezeit csókolja
Budapest, 1922. dec. 4-én.
Székely Annuska III. a. osztály.

Budapest (Hungary), the 2. december 1922.
Dear little friends and comrades, Children of the great and noble America, I thank you for your goodness and the sum you send me for mitigate the great need of our poor country. Here I send you my photograph appeared in the Hungarian magazine "Társaság". My father is a known author and poet Hungarian, who

translated also works of great American poets, as Longfellow, Walt Whitman, John Hubbardson and others, and who send you, dear little friends the best thank and salutations.
I wish you a happy Christmas and remain your friend and comrad.
William Zoltan junior
Budapest, Hungary, IX. 0161-ut 103 II. 15.

Kedves amerikai Mikulás bácsi és néni!
Hálával eltelve írom ezeket a sorokat. Fogadják jóságukért gyermeki szívem legforróbb köszönetét. Adjon a jó Isten minden jót, a kedves Mikulás bácsinak és néniének, hogy még hosszú évekig sok jötevényiséget gyakorolhassanak!
Kezeit csókolja hálás hívők.
Budapest, 1922. dec. 3.
Lehmann Lidia.
a Róka Szilárd-n. közs. el. isk. IV. a) osztályának tanulója.

Kedves, jó Néniék és Bácsikák!
Az Igazgató bácsi mondta, hogy messze tőlünk Amerikában jó Néni és Bácsik gyűjtöttek a buda-

Szekszárd, 1922. dec. 20-án.
Kedves Jötevőm!
Hálás szívvel mondok köszönetet azon 3000 K, azaz Háromezer koronáért, melyet a loraini magyar egyletek és egyházak szives adományából nekem juttattak. Nagyon örültem a szives ajándéknak és a Kedves nővér Főnöknő nekem abból cipőt vettem.
Kedves Jötevőm ezen kedves adományra nagyon rá vagyok szorulva, mert Szüleim már régen elhaltak és így az árva-házi Kedves nővér Főnöknő tart el ingyenesen. Csak az iskolát is az ő jóságából járhatom tovább.
Még egyszer köszönöm ezen kedves adományt és maradok mélyszeges tisztelőjök
Pere Róza,
IV. polg. oszt. tanuló.
Fogadják hálás köszönetemet kis árváimmal tett nagy jötevényiségekért.
Tren Julia,
Főnöknő.

Kézcsókkal vagyok
Budapest, Gyep utca 39.
Fitos Vilmoska.

Kedves Amerika. Bácsik!
Köszönöm, hogy örömet okoztak nekem és Mamámnak. A 3000 koronán cipőt vesz édes anyám.
Köszönöm a Bácsik jóságát.
Budapest, 1922. dec. 12.
Gyulay Pirocska,
II. oszt. tan., Budapest, I. ker. Vár, Distér 9. fas. 1.

Kedves Jötevőm!
Hálás köszönetet mondok a nagy adományért. En árva vagyok és cipőt kapok a 3000 koronáért. Isten áldja meg azokat a jószívű embereket, akik megemlékeznek azokról, akiknek kevés van vagy semmijük sincs. En igen megörültem az ajándéknak és imádkozom azokért, akik nekem küldték.
Mély tisztelettel
Réfy László, tanuló.

Kedves jó Néni és Bácsi!
Köszönöm az amerikai Néni és Bácsinak a mikulás ajándékot. En vagyok az a kis fiú, aki Budapesten II. elemi osztályba jár.
Budapest 1922. dec. 2.
Kezeit csókolja
Erdélyi László.

Kedves Amerikai Mikulás Bácsi!
Megérkezett, édes Mikulás Bácsi! Vártalak már régen. Jó voltam, szőfoga, hogy meglátogass engem. De anyira még soha sem vártalak, mint az idén. Ugyanis szegény Apukám beteg nagyon, Anyukám folyton szomorodik, bánkodik; nagyon szegények és busak vagyunk! De most Te örömet hoztál közeink. Mosolyt fakasztottál édes Anyám arcára. En és testvéreim pedig boldogok vagyunk. Talán még Apukát is megsegíti a jó Isten! Légy áldott édes Mikulás Bácsi, ki egy magyar kis fiúnak ajándékkal ekkora boldogságot szerzett!
Kezedet csókolja hálás gyermeked
Budapest, 1922 dec. 1.
Kégl László VI. a) tanuló.

Kézcsókkal vagyok
Budapest, Gyep utca 39.
Fitos Vilmoska.

a hajamat. Felcsókoltam a színyolón át csókoltam. Már nem tudom, hogy másnap

Boldogan indulendéglőkben vajúrtunk. Kérés és újra és újra kis szobájába sültünk, a bol-

már kijavaszodott kor történt meg az időben. Nyugtam el. Már egészet a karján, és róza virított arcában. Margit karjából s nagy

ssion meg.

Hm! Most már

feleltem s oda— mondta még férfival is kezét

godi voltam. Előli mint tünnek egyre magasabbra. A sarkon egyre kaptam senkimaradtam. Fözözeledik felém s

nekem a táv-

am.
m a déli jókimentul kísérője

gámnak a kérege, anyádról — furesa egy leti. Söt szim— — kérdezkapaszkodtam. amely nagyon tételtem ezt a kegye és düem ki, variált. ert ugy hang... és egy esodálatosan erhez szólnék. rámról álmodnagyon korán lettem husz... amikor szükapasot? Erből az anyám-

lmomban látakkör fogajszaka után

t és boldogurát tanulhatemmit, semmit.
tudunk!

ÖM

hallanak amektől, de

S ÖRÖM

rokonok pénz-küldenek.
UNION BANK
ÉS LEGGYOR-
RÁT A PÉNZT
BÁRMELY

BE.

EX pontos és
intézése.
legjobb vona-
kon.
T ÉS TANÁ-
ADUNK.

N UNION

K

os, elnök.

22nd Street,
tában.
nd Avenue,
Street,
RK.

A LELKEK HUSVÉTJA

Uram, Teremtőm! Szenvedünk nagyon!
A lelkünk kinkereszten lóg latrok között,
Hervadt reményeinkre szemfedő terítve,
A céljaink sirjára nagy kő hengerítve,
Sok vérző emberszív gyászba öltözött!

Uram, Teremtőm! Gyász az életünk!
Megroggyanó vállon visszük a keresztet...
Avatlan csőcselék gyújt durva hahotára,
És durva zsoldoshad hajt fel a Golgotára
S röhögve várja a Consummatum Estet...

Uram, Teremtőm! Emberszív legyen
Piros husvétnapján piros husvétvirág...
Az emberlélek öltözzék uj ruhába!
Az emberajkról zengjen fel uj Hozsánná!
És ünnepeljen a feltámadt világ!

Uram, Teremtőm! Éj nyomán a fény
Eljő-e nagypéntekre a feltámadás?
Eljő-e hajnal a nagy éjszakára?
Megeszinesül az ember szive valahára,
Mint husvét reggelére a színes tojás?

Uram, Teremtőm! Izzó gyűlölet
Süvölti, zugja a kaján Feszítsd Meget!
Az ének szól: Feltámadt Krisztus e napon...
Fehér galamb talán beszáll az ablakon?
Galambszárnyon talán eljő a szeretet?

HOSKÓ ISTVAN.

